THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to REV. H. HOEKSEMA, 1139 Franklin Street, S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. XI, No. 13 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. APRIL 1, 1935 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

Het Machtwoord Des Kruises

> Want het woord des kruises is wel dengenen, die verloren gaan, dwaasheid, maar ons, die behouden worden, is het een kracht Gods.
>
> I Cor. 1:18.

Het woord des kruises!

Goddelijk woord! En daarom machtwoord!

Het woord van een nietig mensch is minder dan ijdelheid. De mensch spreekt en het is er niet; hij gebiedt en het staat er niet.

Maar 't Woord onzes Gods is krachtig. Als Hij spreekt dan wordt het gesprokene in het aanzijn geroepen; als Hij gebiedt, dan komen de dingen, die niet zijn, alsof ze waren!

En Zijn Woord is eeuwig. Het bestaat in eeuwigheid. Want Hij is de onveranderlijke. Hij spreekt niet, om straks berouw te hebben van Zijn eens gesproken Woord, om Zijn eens gesproken Woord te doen ophouden, weer in te trekken, te doen verdwijnen. Het Woord, dat Hij eens spreekt in den tijd, blijft Hij spreken, spreekt Hij eeuwiglijk. Zijn raad zal bestaan en Hij doet eeuwiglijk al Zijn welbehagen. 't Geen uit Zijn lippen ging blijft vast en onverdroten! . . . .

Goddelijk machtwoord!

Hij spreekt eerst, dan komen de dingen! 't Zijn allen woorden Gods! Woorden, die Hij eens sprak; woorden, die Hij blijft spreken. En omdat Hij ze eens sprak, daarom zijn ze, zijn ze in den tijd, zijn ze voortgekomen uit Zijn eeuwig raadsbesluit, Zijn eeuwig, Goddelijk spreken tot Zichzelven; en omdat Hij de eens gesproken woorden blijft spreken, daarom blijven ze en hebben ze bestand, daarom doen ze ook in den tijd al, wat Hem behaagt, voeren ze Zijn wil uit en werken ze allen op hunne eigene plaats en naar hun eigen aard mede tot het bereiken van het doel, dat Hij zich eeuwiglijk voorstelt in Zijn Goddelijk welbehagen!

Zoo is het met de schepping!

Want door het Woord des Heeren zijn de hemelen gemaakt en door den Geest Zijns monds al hun heir. In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. En door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het Woord Gods is toebereid, zoodat de dingen, die men ziet, niet geworden zijn uit dingen, die gezien worden. En Hij draagt ook alle dingen door het Woord Zijner kracht. Daarom vertellen ook de hemelen Gods eer en verkondigt het uitspansel Zijner handen werk; daarom stort de dag aan den dag overvloedig sprake uit en toont de nacht aan den nacht wetenschap. En alle schepselen tezamen, hetzij dan met of tegen hunnen wil, dienen Zijn onwederstandelijken raad en voeren Zijn welbehagen uit.

Het woord des kruises!

Ook is het kruis een Woord Gods!

Een Woord, dat Hij eeuwiglijk spreekt in Zichzelven. Want voor de grondlegging der wereld, in de eeuwigheid, bij Zichzelven, in Zijn Goddelijk welbehagen, spreekt God eeuwiglijk ook dit Woord des kruises. Het kruis is een eeuwige, Goddelijke gedachte, een Woord, dat Hij bij Zichzelven spreekt, in verband met alle andere woorden. Hij alleen is de Auteur van het kruis en er was niemand met Hem, niemand, die Hem raad heeft gegeven. Hij sprak dat Woord des kruises eeuwiglijk en in souverein welbehagen. De weg des kruises is geheel alleen Zijn weg, door Hem bedacht, door Hem gewild, door Hem verordineerd, ook in verband met alle dingen, die dat kruis noodzakelijk maken. Het kruis is een eeuwig Goddelijk Woord!

Het is het Woord, dat Hij ook in den tijd gesproken heeft!

Het Woord van *het* kruis!

Want er is principieel slechts één kruis, het kruis van onzen Heere Jezus Christus. Alles, wat in de wereld kruis heet, is slechts kruis in zooverre het in verband staat met het ééne kruis, van dat kruis een

schaduw is, door het dragen van dat kruis veroorzaakt wordt. Het is het kruis dat eens stond op Golgotha's kruin. En dat kruis is een Woord, een Woord Gods. Zooals het licht der schepping een Woord Gods is, omdat God in den beginne sprak: "daar zij licht," zoo is ook het kruis van onzen Heere Jezus Christus een Woord Gods, een eeuwig Woord, dat Hij sprak in den tijd. Hij sprak het, toen Hij naar Zijn eeuwig welbehagen Zijn Zoon zond in de gelijkheid des zondigen vleesches, opdat Hij aan de spitse zou staan van Zijne broederen, verzonken in diepten der zonde en des doods. Hij sprak het, toen Hij al onze ongerechtigheden op Hem deed aanloopen, opdat Hij ze zou dragen aan het hout. Hij sprak het Woord des kruises, toen Hij de violen des toorns uitgoot over Hem, Die toch Zijn geliefde Zoon was, in Wien Hij al Zijn welbehagen had, en Hem deed ingaan in die diepten der hel, vanwaar Zijn benauwde ziel het moest uitschreeuwen: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Hij sprak het tot het bange einde toe, zoodat de Zoon in ons vleesch en bloed, opklimmend uit die vreeselijke diepten des toorns, het in Zijn ziel mocht smaken en over Zijn lippen mocht doen komen: "Het is volbracht". En Hij sprak het, toen Hij Hem, Die alzoo in liefde des Vaders was ingegaan in de diepten der hel, uit de dooden opwekte . . . .

Want ook de opwekking behoort nog bij het Woord des kruises!

Zonder die opwekking van den Gekruisigde is het Woord des kruises niet volmaakt. Afgedacht van de opstanding van onzen Heere Jezus Christus is er geen antwoord uit den hemel op den schreeuw des Gekruisigden uit de diepten der hel, is er geen Goddelijk antwoord op het woord des Heilands: het is volbracht.

Het Woord, het Goddelijke Woord des kruises, in de opstanding volmaakt!

Overgeleverd om onze zonden!

Opgewekt om onze rechtvaardigmaking!

Goddelijk Woord des kruises!

En daarom machtwoord!

Het woord des kruises!

Woord van den eeuwigen God in den tijd!

Woord der verzoening! Het Woord Gods, waardoor Hij ons met Zichzelven heeft verzoend, onze zonden ons niet toerekenende!

Woord des lichts in onze bange duisternis! Woord der gerechtigheid Gods, in Christus Jezus, der gerechtigheid, die uit het geloof is, in den donkeren nacht van onze schuld! Woord der eeuwige gelukzaligheid in onze ellende! Woord des eeuwigen levens in onzen dood! . . . .

O, daar op Golgotha zijn de hemelen gescheurd en is het licht des hemels in onze duisternis ingestroomd, het licht des levens!

Want het Woord des kruises is het Goddelijke Woord der verzoening!

Verzoening toch is voldoening en voldoening is de laatste penning betalen aan het recht Gods. En het betalen van die laatste penning is het ingaan, uit het beginsel van de gehoorzaamheid der liefde, in de diepten des doods, waar alleen de vreeselijke ellende van den vollen toorn Gods tegen de zonde kan worden gesmaakt.

't Is het brengen der vrijwillige offerande van zichzelven op het altaar der liefde Gods. En dat altaar staat voor den zondaar, voor den schuldigen en doemwaardigen mensch, op den bodem der hel.

Niet slechts 't dragen der straf is voldoening, die verzoent.

Ook in de hel wordt tot in aller eeuwigheden eeuwigheid de straf gedragen, de toorn Gods gesmaakt. Toch is er in de eeuwigheden der helsche smarten geen verzoening.

Maar voldoening is offerande, vrijwillige offerande, de offerande der liefde! Immers is Gods eisch, en blijft Zijn eisch eeuwiglijk: Gij zult Mij liefhebben! Mij, God, Die GOD is, den alleen-Goede, den vreeselijken, onveranderlijken God, zult gij liefhebben met geheel uw hart, met geheel uwe ziel, met geheel uw verstand en met alle krachten. Die eisch blijft, ook al verandert de mensch en keert hij zich in verwaten hoogmoed en dwaasheid tegen den hoogen God, ook al verkeert zijn liefde in vijandschap en al zijn bedenken in haat tegen den Allerhoogste; ook al wordt hij daardoor voorwerp van Gods vreeselijken toorn, die hem verteert tot in de diepste diepte der hel. Ook dan toch blijft God onveranderlijk GOD. Ook in Zijn toorn doet Hij Zichzelven aan den zondaar smaken als God. En ook zooals Hij Zichzelven als God doet ervaren in Zijn vreeselijken toorn, is Hij nog de God, Die geliefd wil worden. 't Gaat immers alles om God! Om God, Die eeuwiglijk God is. Dat is het bange, het ontzettende der verzoening! Wie ons verzoenen zal met den levenden God, moet maar geen straf lijden in den volstrekt passieven zin des woords, maar Hij moet in heel zijn natuur, met geheel zijn ziel en hart en verstand en wil en al zijne krachten God ervaren in Zijn vreeselijken toorn en dan vrijwilliglijk zeggen: Ik heb U lief, o, mijn God, ook zooals ik U hier, van den bodem der hel leer kennen en ervaren als den Alleen-Goede! . . .

Zichzelven in liefde leggen op Gods altaar, dat staat op den bodem der hel!

Dat is verzoening!

Dat is het Goddelijke Woord des kruises!

Dat is het, wat op Golgotha metterdaad volbracht werd, volbracht werd in den Eénen, Die het voor allen deed; volbracht werd eens voor eeuwig!

Geen mensch, die ooit dat onzettende Ja kon uitspreken op Gods eisch: Gij zult Mij liefhebben! Er is geen menschelijk woord der verzoening. De mensch kan zich tot in der eeuwigheid niet met God verzoenen.

Hij kan het niet, hij wil het niet, hij kan het niet willen. Er is van hem in de duisternis der zonde en des doods geen verwachting. Nergens is er hoop of uitzicht op verlossing. Des menschen woord is ijdelheid en leugen, altijd weer leugen van den levenden God!..

Doch God heeft het woord des kruises gesproken!

Het woord der verzoening!

Want Hij was in Christus, daar op Golgotha, de wereld met Zichzelven verzoenende!

Niet Zichzelven met de wereld . . . . moest God verzoend worden, er ware geen verzoening mogelijk!

Maar de wereld met Zichzelven! Uit eeuwige liefde!

Hunne zonden hun niet toerekenende!

Het Woord des kruises sprak Hij!

't Woord der verzoening!

Woord des kruises!

Goddelijk Woord en daarom machtwoord der verzoening!

Een kracht Gods, maar dan ook alleen daar, waar het tot het einde toe het Goddelijk Woord der verzoening blijft. Het Woord des kruises is een kracht Gods ons, die behouden worden.

Want het Woord, dat God sprak op Golgotha en in de opstanding van Jezus Christus uit de dooden, heeft Hij door den Geest van Christus ook gesproken in de apostelen. Hij heeft het woord der verzoening in hen gelegd!

Hoe zou het anders kunnen?

Hoe zou ooit een mensch, een nietige aardworm, die bovendien een zondig schepsel is, het Woord Gods, gesproken door het kruis en door de opstanding van Jezus Christus uit de dooden, lezen, verstaan, als het woord Gods, het woord der verzoening, hooren? Naar alle menschelijke redeneering is dat kruis iets geheel anders, spreekt het een gansch andere taal, dan de Goddelijke taal der verzoening. Dan zien we op Golgotha niet anders dan een vonnis over een misdadiger, of op zijn best het sterven van een goed mensch, die voor zijn overtuiging zijn leven niet, maar nooit het Woord der verzoening. Maar God was in Christus de wereld met Zichzelven verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende en heeft het Woord der verzoening in de apostelen gelegd . . . .

Het Woord des kruises is nog altijd het Woord Gods!

Hoe zou het ook ooit een kracht Gods zijn, indien het niet Gods Woord bleef?

Waar zou de zekerheid der verzoening liggen, indien tenslotte toch een menschenwoord ons het woord des kruises moest brengen? Geen ijdel woord van menschen kan in ons hart die kracht worden, waardoor wij vrede hebben temidden van onvrede, gerechtigheid te midden van zonde en schuld, licht in de duisternis, het leven in den dood. Dat kan alleen het Goddelijke Woord van God. Hij, Die eeuwiglijk Zijn Woord spreekt, die in den tijd het Woord des kruises gesproken heeft, spreekt ook datzelfde Woord in de harten der apostelen, legt Zijn Woord in hen. En zij dragen het slechts uit, de wereld in, de wereld, die met God verzoend is, opdat zij vrede hebbe . . . .

En ook zoo is het niet genoeg.

Ook in die apostelen, en in de Schriften, en in de verkondiging door menschen van het Woord des kruises kan niet het einde liggen van het Goddelijke Woord.

Lag het daar, het ware nog geen kracht Gods.

Immers, dat woord des kruises, zooals het door de apostelen wordt ontvangen en verkondigd en de wereld ingedragen, zooals het door menschen wordt verkondigd, is ook dwaasheid! Dwaasheid dengenen, die verloren gaan. Als ze het woord des kruises, in menschelijke taal verkondigd, hooren, dan keeren ze zich af, dan bespotten ze het, dan werpen ze het met verachting verre van zich, als iets, dat dwaas is, dat machteloos is om te volvoeren datgene, wat het verkondigt . . . .

Het komt, omdat ze verloren gaan, behooren tot degenen, die wandelen op den weg des verderfs.

En ze blijven tot hen behooren, omdat ze het woord des kruises dwaasheid achten.

Maar ons die behouden worden is het een kracht Gods!

God blijft dan Zijn Woord, het Woord des kruises, het Woord der verzoening, spreken tot in onze harten! Hij, Die spreekt en het is er, Die gebiedt en het staat er, Die Zijn eeuwig Woord der verzoening eeuwiglijk spreekt over degenen, Die Hij van voor de grondlegging der wereld in liefde heeft gekend, Die dat Woord der verzoening in den tijd heeft gesproken door het kruis en de opstanding van onzen Heere Jezus Christus, Die dat Woord ook in de apostelen heeft gesproken, spreekt ook datzelfde Woord in de harten van al Zijne uitverkorene kinderen!

Door Zijn Geest en door de Schrift, maar 't is altijd nog Zijn Woord!

En dan, als Hij het tot onze harten richt, wordt dat Woord des kruises eerst in ons een kracht Gods, realiseerend, wat het spreekt: verzoening!

Wonderlijke kracht Gods!

Door de kracht van dat Woord Gods des kruises komt de verwatene, brallende, opstandige, vloekende vijand Gods in het stof, op de knieën en dat met de bede des diepen ootmoeds op de lippen: O God, wees mij, zondaar, genadig! Door de kracht van dat Woord Gods ontvangt hij, die nergens vrede heeft, den vrede die alle verstand te boven gaat, wordt de doode levend, de schuldige gerechtvaardigd, de wereld, die verzoend werd, gered! . . . .

Woord des kruises, Goddelijk Woord!

Machtwoord der verzoening!

Halleluja!

H. H.

Over Het "Cor Ecclesiae"

De uitdrukking "cor ecclesiae" is een geijkte Latijnsche term, die beteekent: *het hart der kerk.*

Door dat hart der kerk werd in het verleden en wordt nog, door degenen, die de waarheid kennen en liefhebben, bedoeld de leer der predestinatie, met verkiezing en verwerping.

En die waarheid werd alzoo genoemd, omdat men haar beschouwde als de voornaamste leerstelling, het centrale dogma, waaraan het leven der kerk op aarde hangt. Waar die waarheid niet meer wordt erkend, wordt doodgezwegen of ook ontkend, daar is verslapping, achteruitgang, vermoderniseering van de kerk het onvermijdelijk gevolg. De historie leert dat zeer duidelijk. En dit is ook zeer gemakkelijk te verstaan. Want in den grond der zaak is de predestinatie de waarheid, waardoor gehandhaafd wordt, dat God GOD is. Waar deze waarheid wordt ontkend, heeft men het feitelijk niet meer met den levenden God te doen, maar met niet-God.

Doch ik wilde thans over dat cor ecclesiae zelf niet schrijven.

Het was slechts mijn doel de aandacht van onze lezers te vestigen op een schrijven van Ds. Van Dellen in de Christelijke Gereformeerde Wachter van 14 Nov. 1934.

Dit "postduifje" van Denver's leeraar was mijn aandacht ontglipt. Eerst onlangs vestigde iemand mijn aandacht er op. Vandaar dat de Standard Bearer een beetje achteraan komt. De zaak wordt er echter niet anders van en de beteekenis van hetgeen Ds. Van Dellen schreef is groot genoeg om er thans nog even op terug te komen.

De schrijver zond zijn "postduifje" van den oceaan, op zijn terugreis uit het oude vaderland, waar hij zustergroeten overbracht aan de Gereformeerde en Christelijke Gereformeerde kerken.

Hij beschrijft eerst het "rijke" kerkelijke leven in Nederland, met zijn vele vergaderingen, waar begaafde mannen optreden met pittige en wel afgewerkte speeches en bepaalt dan de aandacht zijner lezers bijzonderlijk bij een vergadering te Veldwijk, waar het vijftigjarig bestaan der stichting aldaar werd herdacht. De gedachtenisrede werd gehouden door Dr. B. Wielenga van Amsterdam. En dan schrijft Ds. Van Dellen als volgt:

"'t Was een keurig woord zooals te verwachten was van den man, die met z'n vaardige pen in z'n schoon Hollandsch reeds zooveel heeft gepubliceerd. Hij wees er op dat de vereeniging niet allereerst was product van menschlievendheid maar van Godgebondenheid. Onder de leuze: God wil het, begon men in het geloof deze zoo noodige arbeid. Bijzondere nadruk lei hij op het feit dat de mannen der predestinatie de mannen waren van de daad. Trouwens het heeft mij getroffen, dat onder de Gereformeerden in Nederland zooveel nadruk wordt gelegd op de uitverkiezing, niet het minst door hen van wie groote actie uitgaat. We mogen hier onder ons wel mee rekenen. Het: Uit Hem, door Hem en tot Hem zijn alle dingen; Hem zij de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid, sta op den voorgrond. De leer der uitverkiezing zij en blijve ook onder ons het *cor ecclesiae*, het hart der kerk. Waar dat niet meer het geval is treedt verslapping in. In het oude vaderland trok ik soms in den geest een vergelijking met ons in de nieuwe wereld, en dan bekroop mij wel eens de vrees dat we te veel zwijgen van de eeuwige verkiezing en de vrije genade Gods.

"Wielenga zei, dat bij het naslaan van de historie der vereeniging het woord predestinatie hem telkens voor de aandacht kwam. De providentie, de voorzienigheid Gods — en dat is toch verwerkelijkte predestinatie — schitterde zoo heerlijk in de keuze van plaatsen en mannen. En hij wees dat treffend aan, ook toen hij sprak van den stichter, die bijna een halve eeuw president was der vereeniging, Prof. L. Lindeboom".

Tot zoover Ds. Van Dellen.

We zijn het met hem eens, niet waar, als hij de aandacht vestigt op het gewicht van het leerstuk der uitverkiezing?

Of men in Nederland daar nu werkelijk zoo voortdurend de aandacht op vestigt, als Van Dellen het doet voorkomen, betwijfel ik. In de prediking, die ik een jaar of zes geleden in het oude vaderland beluisterde, vond ik het niet zoo. Feit is, dat ik het slechts één keer heb hooren noemen en dat was door Ds. J. Bavinck van Rotterdam, dat de uitverkiezing het hart der kerk is. En hij noemde dit niet slechts, maar toonde ook in zijn preek, dat het hart klopte in de waarheid, die hij liefhad en beleed.

Maar als Van Dellen den nadruk legt op het gewicht van dit leerstuk en zijne handhaving, dan zijn we het daarin van harte met hem eens. Zeker, waar dit leerstuk niet meer op den voorgrond staat, daar treedt verslapping in!

En we zijn het ook eens met den schrijver, als hij de vrees uitspreekt, dat in zijne kerken die verslapping reeds is ingetreden, omdat ze daar te veel zwijgen van de verkiezing en van de vrije genade Gods.

Zeker, de zender van dit postduifje had een goeden blik op de dingen.

En toch heb ik mij verwonderd over het schrijven van Ds. Van Dellen.

Verwonderd, in de eerste plaats, omdat hij dit alles kon schrijven, zonder ook maar 1924, de synode van Kalamazoo, en de Drie Punten, de procedure tegen ons en onze afzetting met één woord te noemen!

Heeft hij aan die geschiedenis heelemaal niet gedacht, toen hij aan boord dit postduiven-briefje schreef,

of toen hij in den geest een vergelijking maakte tusschen de toestanden in Nederland en hier uit het oogpunt van de handhaving der waarheid der predestinatie?

Heeft zijn geweten hem in 't geheel niet geplaagd?

Heeft hij zichzelven dan heelemaal niet verweten, dat hij toch zelf ook heeft medegewerkt, zelfs een hoofdaandeel genomen heeft in de poging, om het leerstuk der predestinatie en der vrije genade Gods op den achtergrond te dringen in de Christelijke Gereformeerde Kerken alhier?

Kwam het hem niet te binnen, dat hij van de synode van 1924 president was, dat hij mij, terwijl het over mijn zaak ging, nooit heeft gevraagd om mij te verdedigen, dat hij het mij zelfs tweemalen heeft geweigerd? Herinnerde hij zich niet, dat hij zelf van het laatste substituut-voorstel over de drie punten en deszelfs aanhangsel, de vader is, of althans een der vaders? En is dan het eerste dier Drie Punten, om het nu maar zacht te zeggen, geen achteruit dringen van de vrije genade Gods? Leert het niet, dat de prediking des Evangelies genade Gods is voor allen, die het hooren? En kan dit laatste nooit worden gehandhaafd in het licht van de waarheid der verkiezing?

Kwam het Ds. Van Dellen dan gansch en al niet als een verwijt voor den geest, dat het mede door zijn toedoen en advies geweest is, dat Gereformeerde leeraren met hunne kerkeraden zijn afgezet?

Kwam het Ds. Van Dellen niet weer voor de aandacht, dat hij in de getuigenstoel zat voor het gerecht te Grand Rapids, Mich., met het doel om door zijn getuigenis mede te helpen eene Gereformeerde gemeente van hare goederen te berooven; dat hij, toen hij onze afzetting uit kerkrechtelijk oogpunt voor dat gerecht wilde verdedigen met zijn getuigenis, zoo vast raakte in zijn eigen woorden, en dat wel op grond van zijn eigen uitgave der kerkenorde, dat hij niet meer wist, wat hij zeide, pleiten moest, dat hij niet wel was, en enkele minuten later zijn getuigenis introk, om het opnieuw te probeeren?

Zie, Ds. Van Dellen, deze dingen zijn toch vreeselijke feiten, nietwaar?

'k Heb dit alles nog zwart op wit, tot aan de oorspronkelijke typewritten court-records toe!

En daarom heb ik mij verwonderd, dat Ds. Van Dellen dit alles maar kon schrijven over de waarde der predestinatie, over de verslapping in zijn eigen kerken op dit stuk, zonder ook maar met eene suggestie te verwijzen naar de geschiedenis van 1924!

Toen ik de woorden las: "dan bekroop mij wel eens" . . . ging er even een straal van hoop in mijne ziel op, heel even! Zoo'n korte tinteling. Ze werd veroorzaakt door de verwachting der mogelijkheid, dat hij den zin zou voltooien met de woorden: "het verwijt, dat wij in 1924 dat leerstuk zelf op den achtergrond hebben geschoven door de Drie Punten aan te nemen en Gereformeerde leeraren, juist om hun nadruk leggen op dat leerstuk, hebben afgezet". Doch de hoop verging toen ik doorlas en merkte, dat het slechts een vrees was, dat "we te veel zwijgen van de eeuwige verkiezing en de vrije genade Gods", die den schrijver bekroop!

Och arme!

Men loochent officieel de verkiezing en de waarheid der vrije genade Gods, door uit te spreken, dat de prediking des Evangelies een welgemeend aanbod van genade en zaligheid aan alle hoorders is, genade voor allen!

Men zet gereformeerde leeraars, die ook volgens het getuigenis dierzelfde synode goed gereformeerd zijn, af, omdat ze naar het oordeel dier ellendige synode, die in haar verwarring nergens uitkomst zag, te eenzijdig nadruk legden op Gods souvereine genade!

En dan wordt men door "de vrees" bekropen, dat "we te veel zwijgen van de eeuwige verkiezing en de vrije genade Gods"!

Er is dan toch geen hoop op beterschap!

't Is om te schreien!

Maar in de tweede plaats heb ik mij ook verwonderd over deze ontboezemingen van den postduivenbrievenschrijver, omdat hij zelf er ook immers niets aan dat om die toestanden in eigen kerk te verbeteren.

Ik versta het wel, zoolang hem niets anders bekruipt dan de vrees, dat men het leerstuk der verkiezing wat al te veel verzwijgt en niet genoeg van de vrije genade Gods getuigt, zal hij het ook niet kunnen veranderen, dat de toestanden zoo treurig zijn en dat er verslapping intreedt in zijne eigene kerken.

Er moest verwijt komen.

Er moet eerst komen een hartelijk leedwezen over de zonden van 1924.

Er moet eerst komen de belijdenis, dat men diep zondig handelde, toen men leeraren, die voorstanders waren van de leer der souvereine genade Gods, en dat in een tijd, toen de "verslapping", waarvan Ds. Van Dllen spreekt, niet slechts reeds was ingetreden, maar ook reeds hand over hand toenam, heeft ontzet uit hun ambten, met hunne kerkeraden.

En uit dat berouw en uit die belijdenis moet een terugkeer worden geboren naar de oude paden. Men moet de drie punten, in 1924 onder de grootste verwarring aangenomen, weer intrekken als ongereformeerd. Men moet de afgezette leeraren weer in hunne eere en ambten trachten te herstellen. Men moet voor God en voor hen, de zonde van 1924 belijden en alzoo de zwarte bladzijde uit zijn geschiedboek wegnemen. Dan eerst kan er sprake zijn van verbetering.

O, ik versta wel, dat dit voor het zondige vleesch een moeilijke stap is!

Het is zooveel gemakkelijker om de geschiedenis maar te vergeten, om alles maar blauw blauw te laten, en om dan te spreken van een vrees, die ons wel eens

bekruipt, dat we te veel zwijgen van de eeuwige verkiezing en van de vrije genade Gods!

Maar als het huis in lichte laaie staat, gaat men er toch niet bij staan om uit te spreken, dat de vrees ons wel eens bekruipt, dat het huis misschien verbranden kan en dat we misschien wat al te onvoorzichtig geweest zijn met het stoken van kachel of fornuis, maar dan roepen we de brandweer en spuiten we er zooveel water op als we maar kunnen om den brand te blusschen!

Welnu, Ds. Van Dellen staat bij het brandende huis, bekropen door de vrees, dat er wel eens brand zou kunnen komen, maar hij steekt geen vinger uit om den brand te blusschen!

Wat geeft ook de opmerking, dat de leer der verkiezing het *cor ecclesiae* is, als we niet alles in ons vermogen doen, om dat hart weer te doen kloppen?

De menschen er aan te herinneren, dat het leerstuk der verkiezing een zeer gewichtig en centraal stuk der waarheid is, geeft op zichzelf absoluut niets!

Zal het helpen, dan moet er weer zoo gepredikt worden en zoo onderwezen worden, en zoo geschreven worden in blad en boek, dat dit leerstuk ook weer metterdaad in het midden komt te staan, weer als het hart der kerk gaat kloppen, en de kerk weer uit de verkiezing gaat leven en streven!

En dat kan nooit, zoolang als de Drie Punten daar liggen.

Dat kan nooit, zoolang als de geschiedenis van 1924 niet ongedaan gemaakt is, zooveel als dat nog in ons vermogen ligt.

Zoolang dat niet geschiedt, predikt men op den kansel de leer van Arminius, verkondigt men de tweewillen leer van wijlen prof. Heyns, leert men dat de mensch van nature nog het goede kan doen voor God en dat het Evangelie een aanbod is, dat genade voor alle hoorders is. En men beroept zich op de Drie Punten!

En de kerken zijn met lamheid geslagen!

Zoo is het in de Christelijke Gereformeerde kerken!

En Ds. Van Dellen weet het.

We willen ons wel gaarne verblijden over elk teeken, al is het ook nog zoo gering en zwak, van beterschap in den kranken toestand der Christelijke Gereformeerde Kerken ten onzent.

Dat de vrees Ds. Van Dellen wel eens bekruipt, dat men in zijne kerken te veel zwijgt van de predestinatie en de vrije genade Gods; dat hem, als hij in Nederland is, de vergelijking tusschen de Nederlandsche Kerken en de zijne hier in Amerika uit het oogpunt van de handhaving der uitverkiezing, voor den geest komt, is toch nog een teeken ten goede.

't Is wel zeer zwak.

't Geeft weinig hoop op herstel.

Maar het doet toch zeggen: waar nog leven is, daar is nog hoop!

En zoo lezen we zoo nu en dan in de Christelijke Gereformeerde kerkelijke bladen van die uitdrukkingen, die ons doen denken, dat men eigenlijk nog wel ziet, dat het verkeerd gaat, dat het in 1924 officieel den verkeerden kant is opgegaan, en dat men wel gaarne weer terug wil krabbelen.

En als teeken ten goede willen we ons daarin verblijden.

Maar tevens roepen we den broederen in de Christelijke Gereformeerde Kerken toe: zoo zal het niet gaan, broeders!

Beginselen werken door.

En de geschiedenis werkt ook door!

De geschiedenis van 1924 zal zich wreken.

En de beginselen van 1924 zullen ook doorwerken.

Doch neen, zoo mogen we niet spreken. De zaak staat zoo: God wreekt de zondige geschiedenis van 1924; en de God der waarheid doet ook de leugen der Drie Punten doorwerken in de Christelijke Gereformeerde Kerken!

Dat is het vreeselijke dezer dingen!

Er is daarom maar één weg: berouw en terugkeer!

Want God laat Zich niet bespotten!

H. H.

THE ONLY COMFORT

Substantial comfort will not grow
In nature's barren soil;
All we can boast, till Christ we know,
Is vanity and toil.

But where the Lord has planted grace,
And made his glories known;
There fruits of heav'nly joy and peace,
Are found, and there alone.

A bleeding Savior, seen by faith;
A sense of pard'ning love;
A hope that triumphs over death,
Give joys like those above.

To take a glimpse within the veil;
To know that God is mine;
Are springs of joy that never fail,
Unspeakable! divine!

These are the joys, which satisfy,
And sanctify the mind:
Which make the spirit mount on high,
And leave the world behind.

No more, believers, mourn your lot;
But since you are the Lord's,
Resign to them, that know him not,
Such joys as earth affords.

The Institution of the Passover

> And the blood shall be to you for a token upon the houses where ye are; and when I see the blood, I will pass over you . . . . Ex. 12:13.

The last of the ten strokes has been announced to Pharaoh. About midnight the Lord will go out into the midst of Egypt: and all the firstborn in the land of Egypt shall die, from the firstborn of Pharaoh that sitteth upon his throne, even unto the firstborn of the maidservant that is behind the mill; and all the firstborn of beasts . . . The proud tyrant had heard and maintained his silence as Moses, the announcer of the plague, passed out of his presence. For three days, a terrible night had reigned supreme in Pharaoh's land. And in its blackness he, too, had sat motionless, tasting, feeling and living the death that is now to be his portion, experiencing its horrors in his soul that as one having tasted he might deliberately choose death and thus be without excuse. And death he was made to choose. When the veil of that night lifted, the command went forth from him that Moses be summoned in his presence. With the terror of that awful night still in his soul he had said, "Go ye, serve the Lord your God, only let your flocks and your herds be staid: let your little ones also go with you." He would tie the people of Israel down to Egypt by retaining their herds as hostages. So he had again declared that he would not release his hold on God's son and had thus continued to say in his heart, "Who is the Lord?" But Moses was again adament. "There shall not a hoof be left behind; for therefore must we take to serve the Lord our God; and we know not with what we must serve the Lord, until we come thither." Such had been Moses' reply. Upon hearing this, Pharaoh's wrath again becomes mighty in him. In great heat of anger, he had shouted, "Get thee from me, take heed to thyself, see my face no more; for in that day that thou seest my face, thou shalt die." Before departing, Moses predicted in the hearing of Pharaoh the tenth stroke. All the firstborn in the land of Egypt shall die. And Pharaoh had responded in his heart, "So let it be." He accepted for himself and his people the death that he had tasted. Thus he is without excuse.

But before the tenth blow falls, the word of the Lord comes unto Moses and Aaron. In the tenth day of this month (the month in which they are brought up out of Egypt, which month is to be unto them the beginning of months, the first month in the year) the congregation of Israel shall take unto them every man a lamb, according to the house of the fathers, a lamb for an house. If the household be too little for the lamb, it is to be taken by the household and the next neighbor, according to the number of souls. The lamb must be without blemish, a male of the first year. It is to be taken from the sheep, or from the goats, selected on the tenth and killed on the fourteenth day of the month. Its blood must be struck on the two side posts and on the upper door post of the houses, wherein they shall eat it. The flesh is to be roasted with fire and eaten with unleavened bread and with bitter herbs in the night of their going forth — the fourteenth day of the month. Thus it may not be eaten raw nor sodden at all with water, but roasted with fire, its head with its legs, and with the purtenance thereof. Nothing of it may remain until the morning and that which remains of it shall be burned with fire. And they shall eat it with their loins girded, with their shoes on their feet and with their staff in their hand. They shall eat it with haste: it is the Lord's passover. For the Lord will pass through the land of Egypt this night, and will smite all the firstborn in the land of Egypt, both man and beast; and against all the gods of Egypt he will execute judgment. And the blood shall be unto them for a token upon the houses where they are; and when the Lord sees the blood, He will pass over them, and the plague shall not be upon them to destroy them, when He smites the land of Egypt. And this day shall be unto them for a memorial; and they shall keep it a feast unto the Lord throughout their generations. They shall keep it a feast by an ordinance forever.

To understand the significance of what Israel is here bidden to do, regard must be had to the meaning of the sacrifice; for the passover was a sacrifice. Here again, Scripture is to be our only guide. From the declaration of the Lord to the effect, "when I see the blood, I will pass over you and the plague shall not be upon you," it is evident that the truth and fact that called for the action consisting in the congregation covering itself with the shed blood of the slain lamb is that the children of Israel, the Lord's people, are by themselves as ill-deserving and condemnable and thus as worthy of death as the Egyptians whose firstborn are to be destroyed, that the people of Israel are spared solely because the Lord has respect not to them but to the blood struck on the posts of their doors, that thus the reason that they in distinction from the Egyptians do and will live is to be sought not in their superior virtue — they are altogether destitute of virtue by themselves — but in the sovereign good pleasure of Jehovah, their God.

So the truth that calls for the Passover is that being sinful Israel deserves to be oppressed and killed by the tyrant Pharaoh, that thus before the Lord can in actuality deliver them and enter with them into the rest of Canaan, He in His sovereign righteous love must by the shed blood of the Passover lamb redeem, purchase them, from the power of Pharaoh — the type and representative of the prince of darkness, the devil, with the kingdom over which he holds sway— and thus atone for their sins and by this atonement merit for them the rest of Canaan; that thus the people of Israel, if they are to leave Egypt at all, must leave as a people redeemed from all their sin, as a congregation whose

deliverance and promised rest comprise the fruitage of an atonement.

The price by which the purchase is made — the blood of God's lamb — is not paid to Pharaoh but to the Lord. For Christ by His own blood entered in once not into the abode of satan but into the holy place, having obtained eternal redemption for us. The bondage was deserved and imposed by a righteous God through the agency of Pharaoh. Yet in oppressing Israel, Pharaoh was moved not by a desire to serve the counsel of the Most High but by motives that were wholly sinister. He thus sinned grievously and reaped a deserved destruction. How true therefore that Zion was redeemed with judgment and her converts with righteousness.

Now before the congregation of Israel could be actually delivered from the clutch of Pharaoh, it must also be made to confess the whole truth symbolized by the Passover. The congregation itself is therefore commanded to slay the lamb and to strike the blood upon the posts of its doors. Through this action the people confess, "We, too, are guilty, unclean and death-deserving" and pray, "O Lord, behold us in the blood of thy lamb; redeem us from all our transgressions. Pardon our iniquities and save us to the everlasting praise of thy name." Thus it can be understood that the Israelite who refuses to cover himself with the shed blood of the Passover will be destroyed. For such a one declares in his stinking pride that he can stand in the judgment as unsprinkled by the blood and that the blessings of the covenant are his by virtue of a merit of his own. He thus crucifies Christ afresh.

That the children of Israel are brought up out of Egypt as a people redeemed and thus by itself as worthy of death as the Egyptians, as a people therefore that must know itself as the issue of the sovereign love of Jehovah, is a truth that will continually and perpetually be brought to its remembrance by the spoken word, by the perpetuation of the Passover, by all the other sacrifices and lastly also by its repeated apostacies.

By word. Said Moses to the people, "The Lord did not set His love upon you, nor choose you, because ye were more in number than any people; for ye were the fewest of all the people: but because the Lord loved you, and because he would keep the oath which He had sworn unto your fathers, hath the Lord brought you out with a mighty hand, and redeemed you out of the house bondmen, from the hand of Pharaoh, king of Egypt".

By the perpetuation of the Passover in the redemption of the firstborn. Said the Lord at the time of the institution of the Passover, "And all the firstborn of man among thy children shalt thou redeem. And it shall be when thy son asketh thee in time to come, saying, What is this? that thou shalt say unto him, By strength of hand the Lord brought us out from Egypt, from the house of bondage: and it came to pass, when Pharaoh would hardly let us go, that the Lord slew all the firstborn in the land of Egypt, both the firstborn of man and the firstborn of beast: therefore I sacrifice to the Lord all that openeth the matrix, being males; but all the firstborn of my children I redeem. Ex. 13.

Thus the firstborn of man had to be purchased from death by the blood of the sacrifice. This had to be done, because the Lord slew all the firstborn in the land of Egypt. It is clear that the foregoing precept is to be paraphrased thus: "Because the Lord slew all the firstborn of Egypt and because you my people are by thyself as worthy of death as the Egyptians whom I destroyed in my sovereign wrath, you, your firstborn (the firstborn are to be regarded as the representatives of the whole nation), if they, you, will live, so my righteousness demands, must be purchased from the death and damnation of which you are deserving by the innocent shed blood of a lamb who dies in your stead."

The firstborn as redeemed from death by the shed blood were also sanctified unto the Lord, that is, separated from the people and devoted wholly to the service of the Lord. Later, as a result of the apostacy consisting in the worship of the golden calf came to stand in the place of the firstborn to perform the service.

(To be continued)

G. M. O.

ECHTVEREENIGING

Den 25sten Maart mochten onze geliefde Ouders,

HENDRIK VAN DER MAAS

en

JASPERINA ISRAEL,

gedenken, hoe zij voor 50 jaren door den band des huwelijks werden verbonden.

De Heere spare hen nog menig jaar en verlichte hun levensavond met den glans Zijner Genade!

Hunne dankbare Kinderen, Behuwd- en Kleinkinderen.

Grand Rapids, Mich.

ECHTVEREENIGING

1905 — Dertig Jaar — 1935

Den 1sten Maart herdachten onze geliefde Ouders,

MARTIN DE JAGER

en

GERTRUDE DE JAGER—Siebersma,

hunne dertig-jarige echtvereniging.

Dat de Heere hen nog menig jaar voor elkander en voor ons moge sparen, is de wensch en bede van

Hunne dankbare Kinderen.

Orange City, Iowa

Het Bloed Gods

De bovenstaande titel, zooals de meeste onzer lezers gereedelijk zullen opmerken, is ontleend aan het zeer schoone gedeelte der Heilige Schrift, Handelingen 20: 28. En ofschoon het volkomen waar is, dat de bovengenoemde woorden niet letterlijk in dien vorm te lezen zijn in die Schriftuurplaats, toch kan het niet worden ontkend, dat de gedachte, die onze titel bevat, zeer zeker gegrond is op en afgeleid is van de eigen woorden des Apostels. Immers, in dit vers lezen wij de plechtige vermaning van den apostel Paulus: "Zoo hebt dan acht op uzelven, en op de geheele kudde, over dewelke u de Heilige Geest tot opzieners gesteld heeft, om de gemeente Gods te weiden, welke Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed." Wij hebben hier dus eene vermaning des apostels aan de opzieners der kerke Gods, om zich bewust te zijn van het hoogheerlijk en tevens hoogernstig ambt, dat zij in het midden der gemeente van Christus verwaardigd zijn te bekleeden. Zij mogen die roeping waarmede zij geroepen zijn niet licht achten. Want, zoo waarschuwt de apostel deze ambtsdragers, na mijn vertrek zullen zware wolven tot de gemeente inkomen, die de gemeente niet zullen sparen, verkeerde dingen sprekende, om de gemeente, indien mogelijk, af te trekken van de zuivere leer der waarheid. Hiervoor nu dienen zij als ambtsdragers te waken en te bidden. Want die gemeente moet bij allen prijs bewaard blijven voor de dwaling, en moet pal staan en die valsche leiders schuwen als de pest. Die gemeente toch is het eigen erfdeel des Heeren Heeren. Zij behoort Hem toe, en zij wordt door Hem in onpeilbare liefde bemind. Bovendien en in nauw verband daarmede, is die gemeente onuitsprekelijk duur gekocht. Hierop legt de apostel dan ook allen mogelijken druk. God heeft die kerk, die gemeente, die kudde der geloovigen verkregen met eene duren losprijs, een rantsoen van oneindige waardij . . . Zijn eigen bloed!

Het bloed Gods . . . . ! Ontzettende gedachte! Geweldige uitdrukking!

Neen, geliefde lezer, laat u niet voor die uitdrukking afschrikken! 't Is door den apostel Paulus, onder de onfeilbare leiding des Heiligen Geestes, zeer zeker goed bedoeld en volkomen naar waarheid neergepend. Het mag wel wat vreemd klinken, en het mag u eene raadselachtige beschrijving zijn van het rantsoen en den losprijs der kudde des Heeren . . . zuiver zal het wel moeten worden genoemd.

Gods eigen bloed! Laat ons, geachte lezers, deze schoone doch vreemde uitdrukking der Heilige Schrift ietwat nader bezien en, indien mogelijk, eenigszins verklaren.

En dan zal het in de eerste plaats niet opgaan, om tegen deze uitspraak des apostels in opstand te komen met den dooddoener: Maar dat kan toch niet! God heeft toch geen bloed! Of ook, zooals door sommigen liefst wordt opgemerkt: Het is slechts bij wijze van spreken, dat de apostel deze taal gebruikt, doch in der waarheid is het zoo niet. Deze wijzen van handeling mogen wel zeer welwillend en goed bedoeld zijn, geliefden, doch zij kunnen ons hier niet tevreden stellen. En al stemmen wij toe, dat er in bovengenoemde tegenwerpingen elementen van waarheid zijn, daarmede is de zaak nog lang niet afgehandeld. Immers, het Woord onzes Gods, dat van geen feilen weet, spreekt hier zoo duidelijk en ondubbelzinnig. De gemeente Gods, Zijn Kerk, de kudde welke Hij verkregen heeft. En hoe, met welken losprijs heeft God die gemeente verkregen? Het antwoord luidt: Zijn eigen bloed. Kon het duidelijker? En betaamt het dan, dat wij die waarheid der Schrift van de baan gaan redeneeren door te zeggen: Het kan zoo niet? Een ieder gevoelt aanstonds dat wij zoodoende kritiek zouden gaan oefenen op de waarheid der Heilige Schrift, hetwelk wij natuurlijk nimmer mogen doen.

In de tweede plaats, is het ook niet noodig om toevlucht te nemen bij de oplossing, die ons aangeboden wordt door sommige Schriftverklaarders, die de vraag stellen of wij hier misschien niet een minder juiste overzetting hebben. Zoo heeft men wel eens beweerd. Er wordt dan op gewezen, dat sommige handschriften "gemeente des Heeren" hebben. Volgens één dezer verklaarders kan het zijn, dat de overschrijvers in de verzoeking zijn gekomen, om de gewone formule des apostels (gemeente Gods) weer te geven. Deze bepaalde verklaarder (E. Barde) stelt bovendien de vraag, of de uitdrukking "gemeente des Heeren" soms niet als een verbetering is aangebracht uit leerstellige overwegingen, die ten doel heeft om uit ons vers deze uitdrukking, oogenschijnlijk wat stootend, te lichten: God heeft Zich de gemeente verkregen door Zijn eigen bloed. Hij noemt het dan ook wel een "wat gewaagde uitdrukking". En hij merkt tevens op dat zij verschijnt in een handschrift, dat het naast komt door zijn datum van ontstaan bij het Concilie van Nicea. Door dit laatste wordt ongetwijfeld bedoeld, dat men in de kerk van Christus in dien tijd wat geneigd was om den nadruk te leggen op de Godheid van Christus. Toch komt het ons voor dat heel deze redeneering van betrekkelijk weinig waarde is. Het is wel waar, wat door den schrijver wordt opgemerkt, dat de uitdrukking: Gemeente Gods, de gewone door den apostel gebruikte formule is. Tot elf maal zelfs wordt dit gevonden in de brieven van Paulus; terwijl "gemeente des Heeren" of "gemeente van Christus" nergens door hem gebruikt wordt. Slechts éénmaal vindt ge de phrase: gemeen*ten* van Christus. Dit alles pleit zeker niet voor de overige opmerkingen des schrijvers, als zouden wij het hier te doen hebben met eene onjuiste overzetting. Doch, zooals we hopen aan te toonen, zou het zakelijk geen verschil maken, al ware de zaak zooals boven voorgesteld. In elk geval, wij zien geen genoegzame redenen om van de aangenomene tekst af te stap-

pen: God heeft de gemeente verkregen door Zijn eigen bloed.

Nu liggen er onzes inziens geen moeilijkheden in den tekst en in deze gedachte, mits men de zaak maar juist en op Schriftuurlijke wijze verstaat. En dan is het ieder, zelfs de allereenvoudigste, wel duidelijk, dat God alszoodanig geen bloed kan worden toegeschreven. De Allerhoogste, de levende God heeft eenvoudig geen bloed. Vleesch en bloed behooren in het geheel niet tot de substantie van het Opperwezen. De Almachtige is geen geest, en geen stof. Hij, de Alwijze en Onzienlijke Schepper des heelals, is geen mensch, dat Hij handen en voeten, ooren en oogen, vleesch en bloed zou hebben. Voorzoover en in dien zin is het zeker niet waar, dat God zich de gemeente verkregen heeft door Zijn eigen bloed. Doch hiermede is het probleem niet afgehandeld. Het woord des apostels blijft er en wordt er zelfs raadselachtiger door.

Let eens wat Johannes Calvijn over deze Schriftuurplaats te zeggen heeft: Maar aangezien de taal van Paulus ietwat hard is in dit vers, dienen wij te letten in welken zin God Zich de gemeente verkregen heeft door Zijn eigen bloed. Want niets is meer ongerijmd en dwaas, dan God voor te stellen als sterfelijk of als hebbende vleesch en bloed. Maar in deze uitspraak gewaagt hij van de eenheid des Persoons in Christus' twee naturen; want omdat er twee onderscheiden naturen in Christus zijn noemt de Schrift wel eens op zichzelf datgene dat beide eigen is. Maar als die Schrift ons God voorhoudt geopenbaard in het vleesch, dan scheidt zij de menschelijke natuur niet van Zijn Goddelijkheid. Daarom kan Paulus spreken van het bloed Gods, want de mensch Christus Jezus, die Zijn bloed voor ons gestort heeft, was ook God. Tot dusver Calvijn. Wij hebben hier ongetwijfeld een wenk die ons op het rechte spoor leidt in de verklaring van dezen tekst. Immers, de eeuwige Zone Gods, die van eeuwigheid tot eeuwigheid waarachtig God is en blijft (Heid. Catechismus, Vr. 35), is vleesch geworden. Die Tweede Persoon in de aanbiddelijke Drievuldigheid, Die eenswezens is met den Vader en den Heiligen Geest, heeft in de volheid des tijds de waarachtige menschelijke natuur aangenomen, uit de maagd Maria, door de ontvangenis des Heiligen Geestes.

Daar hebt gij het probleem met andere woorden aangeduid, doch het blijft hetzelfde probleem. De eeuwige Persoon des Zoons Gods is de gelijkheid des zondigen vleesches. God in het vleesch, Immanuel! Onpeilbaar mysterie . . . het Wonder aller wonderen: God is geopenbaard in het vleesch! Natuurlijk staan wij hier verlegen; zal het wel onmogelijk zijn een volledige uiteenzetting te geven van deze verborgenheid, dien in zekeren zin, zelfs het mysterie der Drieëenheid overtreft. Hier kunnen wij slechts bewonderen, aanbidden, gelooven. Want hoe meer we trachten met ons beperkt menschelijk verstand deze diepe verborgenheid in te zien, des te dieper en hooger en breeder wordt zij voor ons; zullen wij wel moeten eindigen met den uitroep des apostels: De verborgenheid der Godzaligheid is groot . . . . God is geopenbaard in het vleesch! Het mysterie der vleeschwording des Woord is zoo onbegrijpelijk en onpeilbaar als het wezen Gods zelf.

Dit wil echter niet zeggen, dat wij omtrent deze gewichtige dingen hoegenaamd geen voorstelling kunnen hebben. Trouwens, dit is ook niet bedoeld door het begrip "mysterie" in de Heilige Schrift. In den eigenlijken zin van het woord, dat wij juist niets kunnen begrijpen, dat alles ons natuurlijk en kortzichtig menschelijk verstand te boven gaat, en dat dus wij omringt zijn door mysterieën. Maar ook van speciale verborgenheden geeft de Heilige Schrift ons wel een zekere voorstelling. De vleeschwording des Woords is geen uitzondering. De gegevens der Heilige Schrift, die wij hier natuurlijk niet kunnen noemen, zijn door de Kerke Gods opgevat in de leer der Twee Naturen des Middelaars. Onze vaderen handhaafden in die leer, dat die Middelaar Gods en der menschen de Persoon des Zoons Gods is en blijft. Hij werd geen twee personen. Hij heeft niet een menschelijken persoon aangenomen, doch wel de waarachtige menschelijke natuur. Die ééne Persoon, die Goddelijke Persoon, die Tweede Persoon in de Goddelijke substantie bezit dus twee naturen, in eenigheid des Persoons. Hij is, met andere woorden, Goddelijk en menschelijk tegelijk. Doch dan zóó, dat Zijn Persoon een Goddelijke is en blijft. Hij mag nimmer als een menschelijk persoon gedacht worden, want dat was Hij niet. Wij kunnen hier niet te veel nadruk op leggen, want uit de bovengenoemde misconceptie zijn vele dwalingen ontsprongen aangaande de Christologie. Wanneer wij dan zeggen, dat de Middelaar niet een menschelijken persoon maar eene menschelijke natuur heeft aangenomen, dan ligt hierin opgesloten, dat het subject in Jezus niet was een menschelijk persoon, maar dat het subject in Jezus was en is de Persoon des Zoons Gods. Dit wil in de tweede plaats ook niet zeggen, dat de Persoon des Zoons een onvolledigen menschelijken persoon zou hebben aangenomen, die wel lichaam en ziel maar geen geest had, en dien ontbrekenden "geest" alsnu vervangen had door zijn goddelijken Persoon. Dit was de dwaling van Apollinaris, en heeft de kerk nimmer willen aanvaarden. Voorts handhaafden de vaderen, dat door die Vleeschwording des Woords die beide naturen, de goddelijke en de menschelijke als onvermengd en onveranderd, maar ook als ongedeeld en ongescheiden vereenigd zijn te denken. De Formule van Chalcedon, waarin de Kerk haar belijdenis van den Persoon van Christus heeft omschreven, en die in de latere Christologie gevolgd werd, luidt als volgt: Dat Christus waarachtig God en waarachtig mensch was, naar Zijn Godheid van eeuwigheid gegenereerd en den Vader in alles gelijk; naar Zijne menschheid uit Maria, de maagd en de moeder Gods, in den tijd geboren en ons menschen in alles gelijk geworden, doch zonder zonde. En dat na Zijne vleesch-

wording de eenheid des Persoons in twee naturen bestond, die onvermengd en onveranderd, maar ook ongedeeld en ongescheiden vereenigd zijn.

Deze mededeeling der vaderen bevat niet alleen een bloote bewering, dat in den Persoon des Middelaars twee naturen te onderscheiden zijn, maar geeft tegelijkertijd aan de relatie van de eene natuur tot de andere, alsook van beide naturen tot den éénen Persoon. Allereerst treft het onze aandacht, dat deze Formule van Chalcedon spreekt van eene vereeniging der twee naturen. Dit moet en kan natuurlijk niet verstaan worden, alsof die Goddelijke en die menschelijke natuur *alszoodanig* vereenigd zijn. Dit zou zeker in strijd komen met de bepaling "onvermengd". Maar de gedachte is ongetwijfeld, dat die vereeniging plaats grijpt in den *Persoon.* Volgens deze vereeniging had Jezus niet alleen een Goddelijk, doch ook een menschelijk verstand, een Goddelijke, doch ook een menschelijke wil, maar dan zóó, dat deze beide vereenigd waren in den éénen Persoon des Zoons. Daarom dat er in den Heiland één Goddelijk subject is, dat een Goddelijk en een menschelijk leven leeft, goddelijke en menschelijke gedachten denkt, en met een goddelijken en menschelijken wil besluit en begeert. Hij is dus in der werkelijkheid God en mensch in één Persoon. Verder, deze Formule van Chalcedon beschrijft die vereeniging als "onvermengd" zijnde. De bedoeling van deze bepaling is, dat die twee naturen van den Middelaar nooit in één smelten tot een soort God-menschelijke natuur, zooals door velen wordt voorgestaan. Het gevolg hiervan zou onvermijdelijk zijn, dat de scheidslijn tusschen den Schepper en de schepping, tusschen God en den mensch, ten eenemale zou zijn uitgewischt. Dit is de schreeuwende ketterij der Monophysieten, waardoor de Godheid van Christus vermenschelijkt, en, omgekeerd, de menschheid van den Middelaar vergoddelijkt, iets dat op het Pantheisme uitloopt. Ook zijn die naturen "onveranderd" vereenigd in den Persoon des Zoons, d.w.z., de menschelijke natuur ontvangt hoegenaamd geen Goddelijke eigenschappen, zooals de Luthersche dwaling de zaak voorstelt. Gereformeerden hebben altijd gezegd: De Persoon des Zoons bleef wat Hij was, God uit God, en werd wat Hij niet was, namelijk: Hij nam de waarachtige menschelijke natuur aan. Ook wordt de Goddelijke natuur niet alzóó veranderd, dat zij de eigenschappen der menschelijke natuur ontvangt. In dien zin is het, intusschen, zeker niet waar, dat God de gemeente verkregen heeft door Zijn eigen bloed. Ten derde behoort bij deze vereeniging der naturen in Christus de bepaling: "ongedeeld". Hiermede wordt beleden, dat de Goddelijke natuur van den Middelaar niet de plaats innam van iets dat er in de menschelijke natuur ontbrak, maar de volkomene goddelijke natuur vereenigde zich met de volkomene menschelijke natuur. Dit is natuurlijk een ontkenning van de waarachtigheid der menschelijke natuur in Christus. De Heiland nam dan slechts een gedeelte onzer natuur aan. Ook wordt hierdoor ontkent de vereeniging der naturen in den éénen Persoon des Zoons. En eindelijk plaatst ons deze Formule voor het feit, dat de beide naturen van Christus in Hem "ongescheiden" vereenigd zijn. Deze naturen dus, ofschoon altijd wel te onderscheiden, blijven altoos op de allerinnigste wijze vereenigd, de eenheid wordt nimmer verbroken, ook zelfs niet in Zijn lijden en dood. Het is en blijft het ééne subject, de Goddelijke Persoon des Zoons, die geboren wordt, die toeneemt in kracht en in wijsheid, die hongert en dorst, die lijdt en den dood ingaat in de menschelijke natuur. De Goddelijke natuur kon zeker niet lijden, maar dat neemt niet weg dat de Persoon des Zoons Gods, en dus God zelf, geleden heeft in de menschelijke natuur, die Hij aangenomen heeft.

Krachtens deze vereeniging der naturen nu, volgt wat onder de godgeleerden bekend staat als de communicatio idiomatum, apotelesmatum, en charismatum, de mededeeling van eigenschappen, Middelaarswerkzaamheden, en gaven. Om nu met de laatste te beginnen, door de mededeeling van gaven wordt bedoeld, dat er aan de menschelijke natuur van den Christus buitengewone gaven van wijsheid, kennis, heiligheid, macht, enz., werden medegedeeld. De Gereformeerden verwierpen de communicatio idiomatum in den Lutherschen zin, maar leggen er sterken nadruk op, dat de Heere Jezus Christus naar Zijne menschelijke natuur een buitengewone mate van de gaven deelachtig werd, die Hij naar Zijne Godheid in volmaakten zin bezat. Dit zal zeker door niemand, die eenigszins bekend is met de gegevens der Heilige Schrift, en voornamelijk die der Evangeliën, kunnen worden ontkend. Door de mededeeling van Middelaarwerkzaamhden wordt verstaan het ontegensprekelijk feit, dat de beide naturen van den éénen Middelaar op zoodanige wijze samenwerken, dat het gansche werk der verlossing niet slechts een menschelijke, noch ook alleen een Goddelijke, maar zeer beslist een God-menschelijk karakter draagt, en daarom aan den eenen Persoon des Zoons moet worden toegerekend. Immers, al deze werkzaamheden des Middelaars, de actieve en passieve gehoorzaamheid, hebben tot subject dien eenen Goddelijken Persoon, maar dan zóó, dat zij tot stand gebracht zijn door de medewerking der beide naturen, wijl zij het werk zijn van slechts één Persoon. En eindelijk, het derde gevolg dezer vereeniging bestaat in een communicatio idiomatum. Op dit punt dwalen de Lutherschen op treurige wijze. Zij verstaan hierdoor, zooals de Roomschen ook, dat de eigenschappen der Goddelijke natuur werden medegedeeld, zoodat deze (de menschelijke natuur) alomtegenwoordig, alwetend en almachtig werd. De Gereformeerden verwierpen deze beschouwing, doch hielden vol, dat aan den éénen Persoon des Middelaars de eigenschappen der beide naturen moeten worden toegeschreven, Joh. 3:13, En niemand is opgevaren in den hemel, dan die uit den hemel nedergekomen is, namelijk de Zoon des menschen, die

in den hemel is; Matth. 17:12, Maar Ik zeg u, dat Elias nu gekomen is, en zij hebben Hem niet gekend, doch zij hebben aan Hem gedaan al wat zij hebben gewild; alzoo zal ook de Zoon des menschen van hen lijden. In deze en vele andere plaatsen wordt ons geleerd, dat de Zoon Gods gekomen, d. i., geboren is, geleden heeft en gestorven is in de menschelijke natuur.

Welnu, zóó verstaan is het niet moeilijk in te zien, dat de Heilige Schrift zeer terecht zeggen kan en mag, dat God Zich de gemeente verkregen heeft met Zijn eigen bloed.

Het eeuwige Woord is immers vleesch geworden, de Goddelijke Persoon des Zoons! Toch bleef Hij God te prijzen in eeuwigheid. Maar als Hij dan onze natuur heeft aangenomen, met ons lichaam en onze ziel Zich vereenigd heeft, dan is het toch niet onjuist om te spreken van het bloed Gods, evenmin als het in dien zin onjuist was om Maria met den naam "Moeder Gods" te betitelen, zooals in de Formule van Chalcedon gedaan wordt. Nestorius mag dan wel tornen tegen die uitspraak, maar met zijne verandering tot "Moeder van Christus" wordt de zaak er eigenlijk niet anders van, daar ge altijd te doen hebt met de geboorte van den eeuwigen Zoon Gods naar het vleesch.

De eeuwige God Zelf dus, in den Persoon des Zoons, is gekomen, heeft onder ons getabernakeld, is in het vleesch geopenbaard. Maar meer nog: Diezelfde Persoon heeft in die menschelijke natuur geleden, is daarin gestorven en begraven. De oneindige God heeft geleden in het vleesch en bloed der kinderen. Dit toch moest, zouden die kinderen verlost worden van het geweld desgenen die het geweld des doods had. En om hen daaruit te verlossen was het noodig dat iemand dien dood zoude ingaan voor hen, die den dood zou kunnen verslinden tot overwinning. Hij, de Zone Gods, kon dit alléén. Niemand anders op de aarde of in den hemel was daartoe bij machte. Hij kon dit juist omdat Hij God uit God was in het vleesch. Daarom kon Hij dien diepen weg des lijdens en des doods ingaan, zooals niemand anders dat kon doen. Hij, Die voor ons allen dien eeuwigen dood gesmaakt heeft, is dus de eeuwige God Zelf. Hij kwam Zelf, in den Persoon Zijns Zoons, in de gelijkheid des zondigen vleesches, doch zonder zonde. Hij leed! Hij stierf! De dood des Zoons Gods alleen kan zijn eene volkomene betaling onzer schuld en eene verwerving van het eeuwige leven. Zaligmaken is een Goddelijk werk. Zeer zeker, die God als God, kon niet lijden of sterven, of ook bloed storten in de Goddelijke natuur. Die natuur is voor geen lijden vatbaar, staat oneindig boven alle lijden verheven. Ook is volkomen waar dat de menschelijke natuur (en dus het menschelijk bloed) betalen en de straf dragen moest voor de zonde, die de mensch in die natuur bedreven heeft. Hier wordt niet van afgedongen. Maar dit alles neemt in het allerminst niet weg, dat het niemand minder dan de eeuwige Zone Gods is, die in die menschelijke natuur dat bange lijden, dien diepen weg der vernedering en des doods ingegaan is. Daarom, omdat Hij God is kan Hij voor de geheele schare die niemand tellen kan de genoegzame losprijs betalen. Daarom kon Hij, als het ware in slechts een oogenblik den eeuwigen dood voor die schare ingaan. Daarom was Zijn lijden en Zijn dood zoo ontzettend. Hij was God uit God, Immanuel! Maar ook van oneindige waardij was die dood, zoo werd door onze vaderen het werk, het lijden en sterven des Heilands beschouwd. Dit was alleen mogelijk omdat Hij de Zone Gods, God Zelf was. Die in de menschelijke natuur leed en stierf. Als Zoon Gods, God uit God, Immanuel, kon Hij, die eeuwige God Zelf, Zijn bloed uitstorten en de diepte des lijdens smaken zooals niemand anders dat ooit zou kunnen doen. Vandaar dat het lijden des Heilands, gelijk ook gansch de Vleeschwording, zoo'n onpeilbaar diep mysterie is en blijven zal. Niemand kan zijn diepte peilen of schilderen.

Mysterie aller mysteriën! God in het vleesch!

Wonder aller wonderen . . . . Mij dorst! Waarom hebt Gij Mij verlaten! Vader, in Uwe handen beveel Ik mijnen geest . . . .

Het is volbracht! Gij zijt duur gekocht!

Diepte des rijkdoms en der wijsheid Gods . . . .

Het bloed Gods!

Hebt dan acht op uzelven . . . en op de gemeente Gods.

J. V. D. B.

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere, den 12den Maart, door den dood van ons weg te nemen, onze geliefde Echtgenoot en Vader,

ANDREW JAARSMA,

in den ouderdom van 72 jaar.

Wij mogen gelooven, dat hij is ingegaan in de rust, daar hij zelf steeds mocht getuigen dat zijn hoop gevestigd was op Christus en dien gekruisigd.

Namens de familie,

Mrs. A. Jansma—Telgenhof
En kinderen.

Grand Rapids, Mich.

KEEP THIS DATE OPEN!

Thursday evening, April 11, Roosevelt Park Choral Society will render a sacred cantata. All are welcome.

Dicht bij Jezus, schoon de wereld
Om mij henen woelt en vleit;
Dicht bij Jezus ben 'k overwinnaar,
Is mij eer en kroon bereid.

The Light Of the World

> Ye are the light of the world. A city that is set on an hill cannot be hid. Neither do men light a candle, and put it under a bushel, but on a candlestick and it giveth light unto all that are in the house.
>
> Let your light so shine before men.
>
> Matt. 5:14-16a.

This is the second description of the church in the sermon on the mount. The Lord hath said, "Ye are the salt of the earth", and adds, "Ye are the light of the world". The question is: are these two metaphors identical? Is it not after all the one and the same thing concerning which the Lord speaks? Earth is that part of creation wherein man dwells. The world, the place wherein he lives. The two are often used promiscuously in Scripture. On the earth the child of God is a pilgrim and stranger, and in the world he shall have tribulation.

Is there any difference between these two?

Earth as we pointed out (at least tried to explain) in a former article is the most important place of creation from the point of view of God's counsel. On earth that eternal counsel is realized. Scripture often speaks of the relation between that counsel and the earth. It also speaks of the relation between the earth and man and the latter is the crown of that particular part of creation. Not of all creation. Think of heaven and the angels. Man's sphere, his domain, is the earth. Of the earth he is the salt, signifying the covenant relation. That is the relation between God Triune and His Church. A savoury people with whom He has covenant fellowship. As such they are the representatives of the creatures and that particular part of creation. In the main therefore the relation between the Lord and His people are pictured in the salt of the earth, by implication the spiritual-moral purity of the covenant God and His covenant people as the basis upon which covenant fellowship is possible.

"World" as used here (for its different uses are manifold. See Trench on the Synonyms of the New Testament) is not identical with the earth. It is confined to the world of man as is plain from the text and the context. Man in his full manifestation: 'All the floating mass of thoughts, opinions, maxims, speculations, hopes, impulses and aims' and as such the world of men living alienated and apart from God, as opposed to Him. In the midst of that world the church of Jesus Christ is the light. Hence, it is a mistake to read in the word 'world' all creatures, but it is confined to man as he is without light and therefore without spiritual illumination, filled with ignorance.

When the church is called the light of the world the first question that must be attended to is: what does the concept light comprehend? We feel immediately that light as to the idea moves in the sphere of knowledge. Light is the requisite for our existence, our life in the realm of the natural. Without it we have no perception, no knowledge and therefore no contact with the outside world round about us. This is plain for example when we stand in front of a beautiful piece of sculpture, in the evening. It is dark and because of darkness its beauty is hidden from us. The same is true when one is called upon to pass judgment in a certain case. He does not know anything about it or perhaps knows very little of the facts, so that the case is not clear to him, in other words such a one needs light on the subject in order to pass proper judgment. While he is in darkness, light alone can give him certitude and clearness in the matter confronting him. The same is true when in the late hour of the evening someone is walking on a dark road. He wanders from right to left and soon is lost because the light necessary to see the right direction is missing. Wherefore, light is a type of that which is revealed, of truth, of knowledge and of certainty as it rules our life. Of course not of life itself but the requisite.

Thus Scripture speaks of it. God is light and in Him there is no darkness. God knows; He comprehends Himself with absolute certainty. Nothing is hid from Him. The Logos is light, in Him is the light enlightening every one coming into this world. This is the basic condition for the knowledge of men. The same is also true of the incarnated Word. He is the light of the world in the absolute sense. To be enlightened by Him is to know Him who sent Him. Even as light is indispensable in the sphere of creation thus light is also necessary morally, spiritually and ethically. Without it there is nothing else but darkness, foolishness and ignorance, evil and falsehood, sorrow and death. Light is then just the opposite, truth and knowledge, joy and safety, goodness and life continually.

The Lord says: "Ye are the light of the world". To answer the question who are meant is not difficult. The Lord is speaking to the church of which He had said: "Ye are the salt of the earth". Unto the church knowledge is given and in her shines the light of the Word and the means of grace. Here is the light of the Spirit of the Risen Lord. Fellowship does repose upon mutual knowledge. Hence, the Lord cannot and will not have any communion with all that is of darkness. His very being excludes every one from His presence because there is in Him nothing that has affinity to darkness. But in the church He delights.

Therefore, it follows as a matter of course that the church and its members must never turn to the world for light, truth, knowledge, certitude or safety. All the discord, disharmony and wrangling in every sphere of life is to be explained from the fact that it is caused by darkness. The tottering world of today

shows more and better than words can describe how true it is that the world is enveloped in darkness. Is darkness itself.

The warning implied is: Do not seek after worldly wisdom and knowledge of natural man. The truth is not known to her and if you do expect help from her all that you will receive is darkness and foolishness. On the other hand do not misinterpret the text. We pointed to the fact, when writing on the preceding verse that it is often explained as if it read *salt the earth*, so also here some try to make of it: *Give* ye light to the world. The tendency of our day is to let the church be used as a means to benefit the world. Under many pretences, rather all kinds of excuses we notice an amalgamation of light with darkness and a demarcation of the boundaries that separate the children of light from those of darkness. The idea that we have so much in common, that we can work nicely together, works more havoc than we are willing to confess. The moment we begin to say that there is so much we have in common with darkness, that same instant we admit that light is not absolutely light and darkness is not absolutely darkness. The one always and in all things excludes the other. For a denial of this fundamental truth is a denial of the teaching of Scripture that God is light, absolutely pure and glorious and that there is no darkness in Him. Whosoever teaches that the church and the world have so many things in common, such a man denies the absolute antithesis. Besides, the text does not say that the church must give light, but that she *is* light. The property of light is not to give itself away. It cannot be imparted to someone else, but its very nature and property is to radiate, to shine.

The reason that the church, the sum total of believers, is the light of the world must be explained from man's creation and is in harmony with the purpose of the creation of man. Man is created after God's image. It means that his will and mind, his heart and soul were created in such a way that he cannot simply know and will, but that he can know and will God. That he can have communion with God and that outside of that communion all is darkness. For whereas he is a creature he does not possess that knowledge apart from God. The fountain of light is not in him. He needed from moment to moment the light of God's selfrevelation and the light of the illumination of His Spirit. He needs that for himself, for creation round about him, both as to the cause and the purpose; in his relation to God as well as in connection with his place in creation and his entire conduct. He possessed it in the state of rectitude and retained it as long as he kept covenant fidelity and thus did not separate himself from the source of light.

Sin is the separation of the Fountain, of God. Through sin man lost the light and gropes around being in the midst of darkness. Darkness is found in his innermost being; in his heart, mind and will. And therefore, darkness he reveals in all his actions. He does no longer know the way and when the way is pointed out to him, he will not walk therein. He desires darkness, he loves falsehood, he delights in evil and he ends in death eternal. Because through sin the light disappeared and man became darkness. Sin brings separation, death and desolation. No! man does not become like unto a stone and he is not dead as a doornail, neither did he become 'een stok en een blok'. He remained a willing, thinking and desiring creature. But his will is no longer subservient to God's will, his mind does not think after God and all his desires show that the brilliancy of light is no longer his. Consciously he seeks not after God and he cannot will and does not desire the light, but to the contrary he delights in darkness and all that darkness stands for. Intellectually light is the symbol of truth, that is to know the truth to love it and to live it. Morally light is expressive of holiness. It means that in our innermost being there is the life of light and in our outward manifestation our ways are directed accordingly. No man has that light as he is by nature. When the Lord says: "Ye are the light of the world" it does not mean that the church had in itself some latent power which she somehow developed. That she is the light of the world is because the light is given her. In himself the Christian is darkness, but he is light in the Lord.

Christ is the light. He is the light as the eternal Son. All the light is in Him. He is the expressed image of the Father. He knows the will of the Father and He lives the life of light unbounded and absolute pure. Therefore, He is the light of the world and of creation so that the world is a revelation of God. "Day unto day uttereth speech, and night unto night sheweth knowledge". Creation is originally and principally the embodiment of God's eternal thoughts. Creation speaks of Him because the Eternal Word dwells in it. But also as the Mediator, the Son of God is the light in our nature and in our behalf. He paid for our darkness, foolishness, corruption and sin on the cross. He enters through His Spirit into the Church and renews the heart of God's children. They receive eyes to see, ears to hear and minds to discern. Their will is to do His will and they know and enjoy God's fellowship and they alone understand His revelation, because He transformed them and made of the children of darkness the children of light.

Thus the church appears in the world. She becomes conspicuous, even as a city upon an hill. Her prototype was the Jerusalem of old who for her situation was the joy of the covenant people. That city could not be hid. The church is the spiritual realization of that city in the midst of the world. The world is darkness. Darkness as to her life and her mode of

living. Darkness wherever you turn your eyes: in school and state, in social and political life — darkness in the all comprehensive sense of the word. If there was light in the world, it would be impossible to see the light of the church.

"Ye are the light of the world".

The church as the light of the world received that light not for its own sake. Is it impossible that she can extinguish that light? Onr answer is: that is impossible! The light of the world cannot be extinguished and the text as to the admonition does not say that. The Lord says: do not hide the light. The Savior uses very simple and therefore very plain language. Says He: "Ye are the light of the world; men do not light a lamp and put it under a bushel". The very nature of light is to shine. That it is placed in such a position to illuminate and manifest itself over against darkness. Darkness disappears where the light shines. It is against the very idea and purpose of the light to be hid, it must be seen. An earnest conviction of the truth and knowledge of the light demands expression. It will not suffice to say we have the truth, but when the truth takes hold of us so that it becomes a living reality, an intense conviction, one cannot help but express it, reveal and fight for it. Yes, it is true that we and our imperfect brethren do not let the light shine to the full in the midst of a thorough sin darkened world and that the light is never seen in all its magnificence in our lives. It is and shall remain a small principle. However, even the small principle of that which rightfully can be demanded as absolutely complete, shall and is seen by those who are in the house. The Lord does not speak of the principle as we live and reveal it, but He speaks of the hiding of it.

First of all in the church itself. Her knowledge and therefore the instruction given by her, is given to her in the Word. Scripture itself radiates that knowledge concerning God and all things in their mutual relation. Does the church let that light shine or is she afraid of the world? Laxity in sound doctrine, mixing the Word of God with the vain philosophy of man is equal to hiding the light and placing it under a bushel. The church must never receive her light from the world for that world has none and any mixture in this respect has proven detrimental to the church. There cannot be any allowances made in this matter. Either-or, the church is the light of the world or she is not. Not so, the world has some light although she is at the same time darkness and the church has more light, hence, let us live together in twilight. There is no light in the world, no knowledge and truth.

Neither does the Lord demand of us to impart light to the world. His work it is to draw man from that dark, ignorant and foolish sphere and that whosoever He wills.

We are light in the Lord and in union with our Lord Jesus Christ we share of His illumination. Unbroken communication with Him through His Word and Spirit alone make it possible to manifest that light.

Let your light shine that those who are in the house may enjoy it, delight in it and glorify the Father with us. And let the world through that same action be revealed to be darkness indeed and that for the sake of that same glory of your God.

W. V.

CONTRIBUTION

Editor of the Standard Bearer:—

In three recent numbers the S. B. carried a writing by A. D. in which he quoted some English writers on the so-called "well meaning offer of salvation". According to the author, these quotations would "show the decided stand these men have taken against this view". It was the "opinion of the Society that it might be of interest to the readers of the S. B."

That these men have taken a decided stand against this view cannot be denied. That it was of interest to the readers of the S. B. I cannot judge. I, however, found it interesting — decidedly so.

Is it not interesting that after a ten-year search for material, A. D. emerges from his task with excerpts from writings by men of Baptist, Episcopalian, Congregational and other persuasions, offering them as proof for what he believes to be a Calvinistic teaching? In his ten-year search did not A. D. come into contact with any writers who were unquestionably Calvinistic? I'm sure he could have found them had his intention been to refute some of the other views held by the men he has quoted on the "offer of salvation".

Aside from the fact that A. D.'s efforts in gathering material were so meagerly rewarded, I contend that the practice he has resorted to is quite objectionable. I have reference to the practice of appealing to men of any and all persuasions for support of his views. By doing so, does he not recognize them as men of authority? If he does, why not accept all their teachings? That at least would be more consistent. For, even though these men individually have taken a stand against "the wel-meaning offer of salvation", they were by no means of the same opinion concerning this view, nor can they be consistently quoted to support the Protestant Reformed view.

For example, on page 113 of the S. B., A. D. quotes Philpot in his review of the Erkines brother's books where he says: "But as this defect in their ministry (offer of salvation) . . . did not affect the grand fundamental doctrines of the gospel, or the experience of the saints, . . . and do not involve vital truth, he can pass them by . . . "

However, in 1924 it so "affected the fundamental doctrines" and so "involved vital truth" that it was impossible to "pass them by" and it was judged impossible to enjoy fellowship with any church-group promulgating this doctrine. Does A. D. agree with Philpot?

On page 139 A. D. quotes Dr. Hawker as follows: "the preachers of the gospel find no authority whatever to make offers or invitations in an indiscriminate manner to sinners in general; neither do the scriptures furnish a single instance, where Christ and his apostles have ever made offers but to the people of God."

Does A. D. agree with Dr. Hawker? He should know that the Protestant Reformed view is not that "offers must not be made in an indiscriminate manner to sinners in general," but that grace is not offered even to the elect.

So it is with other writers A. D. has quoted. Their point of view was different than that of the Prot. Ref. churches regarding this subject.

A. D. has been gathering material on this subject. I would like to offer some material I have gathered from the works of some Calvinistic writers.

The following quotations were translated from the Holland language:

P. Immens, 1688-1720, in his "'De Godvruchtige Avondmaalganger", p. 76-I: "Ask: Do you want God and the Lord Jesus as he offers Himself?"

B. Smytegeld, 1689-1739, in his "Des Christens Eenige Troost", p. 360 says: "Oh, Lord, they say, Thou hast given me to believe. How can it be used? As a means to embrace the grace that is offered."

M. Gargon, 17th century, in his "De Eenige Troost" p. 139 says: "Miserable people, who in the day of grace heed not so great a salvation which is now revealed and offered to us".

W. Eversdyk, 17th century, in his "Messias' Heerlijkheid, tweede deel, p. 474, says: "Still God wills to give you this most precious gift, He offers it to you."

W. Brakel in his "Redelijke Godsdienst," eerste deel, cap. XXX-XII-7 says, "If Christ were not offered to those who remain unbelieving, it would not concern them, they had nothing to do with it and their unbelief would not be sin".

Calvin, "Institutie," III-2-6: "Therefore this is the real knowledge of Christ that we accept Him as He is offered and presented to us by the Father, namely, clothed by His gospel".

"Canons of Dordrecht", third and fourth heads of doctrine, Art. 9 (I quote part of this well-known article): "It is not the fault of the gospel, nor of Christ, offered therein, nor of God, who calls men by the gospel, and confers upon them various gifts, that those who are called by the ministry of the Word, refuse to come and be converted; the fault lies in themselves; etc."

M. M.

Jerusalem's Peace, the Exclusive Aim of the Christian Missionary

A strange people, we Protestant Reformed! Eccentric to our very day and age. Rare exceptions to most every general rule. Always different. Seldomly accordant with the present day ecclesiastical activities, and especially so in regard to those activities of the church wherewith our present day and age is teeming, namely, missionizing.

Our age has the missionary complex! That this is true is certainly an indisputable fact. There has not been an age in which so much mission work has been performed as in the age wherein we live. The statistics, furnished by our government, respecting this work are astounding. Of the United States alone, according to these statistics, there were in the year 1931 8,389 missionaries, stationed in eighty-eight foreign countries. In China alone United States is represented by 1,978 missionaries, while in India there are 1,524. The so-called Morman Church, seldom thought of in our Reformed circles, numbered 836 foreign missionaries, exceeding the Roman Catholic by a number of 295. In the year 1926 American churches sacrificed as much as $150,097,167.00 for missionary activities only.

From this point of view it is not strange that people think it very evil that we as Prot. Ref. Churches have never devoted as much as *one* American dollar for foreign Missions. Even stranger it appears because there is no indication that we are at least contemplating on doing so in the future; that we never mention the fact of sending a man to foreign fields.

But, on the other hand, we are much more evilly spoken of because in the little mission work which we have done we have chosen the church itself, or more particularly, the realm of the Reformed people as our mission field. From these activities of ours people generally conclude: 1. That we are angry, filled with revenge, and aim to ruin the church. 2. That we consider those opposing our doctrine as heathens, as if with the three points of 1924 they cannot be saved. 3. That we preach only for the elect of God. That this is not merely a conjecture of the writer but uppermost in the minds of our opponents became evident in a conversation with one of the clergy of the opposing circles. This clergyman gave the three reasons mentioned above for our preaching and laboring in Reformed circles rather than in such places void of Christian Churches.

As a result of these accusations one oft times places oneself before the question: Why do we, Prot. Ref. Churches, not as yet have foreign missions? Why do we not at least contemplate doing so? Why, in our present mission activities have we chosen the Reformed circles as our field of labor?

To answer these questions we must place ourselves before two other questions, namely; What, according

to Scripture, is a missionary? And, what, according to this same Word of God, must be his *sole* aim, what may be his *only* purpose?

According to Scripture the missionary *cannot* nor *need* be a "Soul Winner" for Christ as it is often portrayed in our present day. That he *cannot* be such is evident from the conversation of Christ with Nicodemus and other portions of Scripture wherein we are taught that salvation belongeth to the Lord. That the missionary *need* not win souls is obvious, for Christ wins His own souls.

From the entire Scripture we gather this one thing in respect to the christian missionary, and that is, that he is a *peacemaker*. And being a peacemaker, which is only possible through the regenerating operation of the Spirit of God, he can never be a missionary in the modern sense, namely, that he seeks the peace of the world by civilizing the heathen. To seek the peace of the world is certainly not the spirit of Christ, but of the anti-christ who is of the devil. But Christ at the head of all the prophets and saints of old sought the peace of Jerusalem. And that same Christ filling the hearts and lives of His saints in this day, calling and sending his faithful servants, seeks the same even today, namely, the peace of Jerusalem. The peace of that Jerusalem is the only object of every saint, whether of the lay or clergy, whether in foreign or domestic fields.

The question may arise, can we with the view to the peace of Jerusalem, honestly and correctly speak of mission work? Is a person so engaged rightly called a missionary? The answer to this question depends entirely upon one's conception of missions or missionaries. Generally the term is applied to those whom the church has appointed and sent out to preach the Gospel to those living in the darkness of heathendom. In the modern circles, the ultimate purpose of such activities is to civilize the uncivilized, to make the world a better place to live, to heavenize the earth. In short, to have peace and joy apart from God in the way of sin and iniquity. The more conservative idea and also, sad to say, the so-called "Neo-Reformed" idea, is to win souls for Christ, to fill heaven to its utmost capacity, to pull for God's side!

Scripture itself never uses the term *missionary*. In Scripture we read only of prophets, apostles, evangelists, pastors and teachers (Eph. 4:11). But with none of the offices, instituted within the church by God Himself, do we read of the modern idea connected with missionaries or evangelists, namely, to convert the heathen or uncoverted, to win souls for Christ, nor to persuade men by means of the Gospel to see the necessity of choosing for Christ.

May we then not call anyone a missionary or have such an office in the church? Most assuredly we may, for in the healthy sense of the word a missionary is nothing different than an evangelist. As such they become messengers sent out with the glad tidings of the Gospel of peace. Therefore we *may* not only have missionaries or evangelists, but we *must* have them. For so the Lord has willed it in giving this office to the church. But, and this is the point, they must at all times be His, that is, Christ's missionaries. As such they may only do His bidding. Perform that work for which He gave them. For they belong to Him and never become the property of mere man or of the church in general.

What then is their work? Or, why has Christ given them? Does not the apostle state their purpose in the twelfth verse of Ephesians four? Most assuredly! Does he there speak of their work and purpose as that of winning souls for Christ or filling heaven to its capacity? Certainly not! But first of all, says the apostle, for the *perfecting* of the *saints*. Notice, not to *make* saints, according to our modern missionary ideas, for saints they already are and ever were, even before the foundations of the world according to the sovereign elective grace of God. But to *perfect* them, which, according to the original, means to render them fit, sound, complete and to equip them. Secondly, these evangelists are for the work of the ministry. Not for the ministry of man, but God's ministry. Administering the Gospel, with the purpose, and this is their third work, yea, the ulitimate purpose of the minister of Christ, namely, that the *body of Christ* may be edified. Notice how distinctly the apostle speaks. Not to edify the world should be the purpose of the minister or missionary. Neither the edification of China, Japan, or Africa, but that of the church, which is Christ's body, whereof He is the Head according to His eternal ordination in the counsel of peace; in which counsel also that body with each member individually was chosen and foreordained. Thus it is plain from Scripture that all the activities of every office in the church, whether of prophet, pastor or evangelist, should center about, and be focused upon the Zion of God, the eternal Jerusalem. That is Scripture!

The church and not the world must be edified! This edifying, or as our Holland version has it, "opbouwen", does not mean that we must endeavour to bring and add a great deal that does not belong to the body. The latter never edifies, especially not in regard to a body. The beauty of a body is destroyed as soon as its organic unity is tampered with, either by removing or affixing an additional member, however apparently insignificant. The same may be said of a beautiful structure which is complete and beautiful in itself. The skill of both architect and builder are destroyed as soon as one begins to increase the greatness of the building by adding load after load of bricks and building material to the already finished product. And this is exactly the desire and aim of the Arminian and Pelagian with regard to the church or body of Christ. To the eternally finished product of the great Artificer and Builder, desire and aim of the Arminian and Pelagian with remodern missionary views attempt to add loads after loads of souls judging that therewith they add to its

beauty and splendour. However, with all these Pelagian and modern efforts we are not busy in the construction of a beautiful edifice but are actively engaged in the creation of a city dump, which can by no means be edifying. To edify means to bring every member to its particular place and establish it there, in order that the body, the building, may be complete and its glory may be revealed in the completed lines of its structure. The latter certainly is the intention of the apostle when he writes about the edification of the body of Christ. The divine purpose, therefore, whether in prophets, apostles, pastors, evangelists, or teachers is to bring every member of the Church to his or her particular place in the body of Christ and consciously establish is there.

This, of course, does not mean that we must not and cannot go to the heathen lands. If that were our intention we would not be in harmony with the word of God, neither in accord with the direct and personal charge of Christ, the King of the Church, shall be built with stones from every tongue; tribe and nation; and we may never be wiser than Scripture. But this is certain, that all these stones out of every nation do not and may not serve the purpose to fill heaven to its capacity, but to edify, complete the body of Christ; or as the Psalmist of Psalm CXXII says; "for the peace of Jerusalem".

Therefore, the edification of Christ's body, the peace of Jerusalem must at all times be our aim! Yea, our *only* aim! All our efforts, whether in the church or in the world, in the home or by the way, in foreign or domestic lands must be centralized round about the eternally elect of God, who ultimately are to the praise and glory of the Lord our God Who called us. This was the aim of Christ Himself, of all the apostles, of all the prophets throughout the Old Dispensation, of all the saints, of the Psalmist when he says: "Pray for the peace of Jerusalem."

And this is our aim as Prot. Ref. Churches!

We would see Jerusalem's peace! And for our brethren and companions' sakes we will now and ever more say to Jerusalem: "Peace be with thee'.

But this our aim, as Prot. Ref. Churches, our only desire is always denied by the opposing circles who have placed themselves ever against us as bitter enemies. "You edifying the body of Christ?" "You seeking Jerusalem's peace?" Thus the enemy often approaches us. Slanderously we are called: "Scheurmakers", "Kerkjespelers", "Oproermakers", etc., etc. How, they ask, can *you* contend to seek Jerusalem's peace and the edification of the body of Christ?

Judging from the common and most generally accepted idea of the word *peace* it is no great wonder that the enemy sneeringly asks us if we contend to be peacemakers. Certainly, according to the general modern idea of the word "peace" we cannot be called peacemakers. Neither do we ever intend or hope to make peace in the modern sense of that word. To be a peacemaker, according to the accepted idea of that word, is absolutely no honor. A modern peacemaker is one who has a peaceable character, that is, one with whom it is hard to pick a fight, one who is so nice that it is simply impossible to quarrel with him. Not only does he manifest this peaceableness when someone mocks and slanders him, for then it would be honorable, but even when one mocks and blasphemes his God. Such a person is not a peacemaker and has no place in Jerusalem for he is only at peace with the powers of darkness and is a wolf in sheep's clothing. Neither is he a peacemaker who is forever silent and never voices his opinion whether things go right or wrong, whether justice or unjustice is done. Far less is he a peacemaker who for the sake of avoiding trouble and causing a stir surrenders his convictions. Such a person is truly a coward and is a curse for both society and the church. Therefore, from the point of view of the three ideas given above we never hope to become peacemakers.

Our hope and prayer is that we may ever be peacemakers from the point of view of Scripture. This peacemaking has essentially the same idea as edification as the apostle uses it in Eph. 4:12. First of all then, it means to make healthy, that is, that all that which is evil may be put away, all that which is sick may be healed and all the scum and dross may be drained off in order that a pure and holy condition may exist in the church of God. Secondly, to make peace means to bring to full number, that all that which goes for the making and complexion of Jerusalem may be brought together, that the imperfect may be made perfect, the ungathered may be gathered. Doing this we have this result, which at the same time is the highest realization of peace, to wit, that all is made safe and secure, every stone, every member consciously established in its particular place; and that to the glory of the Builder and Artificer.

When this all has taken place then, and then only, there is peace. As long as a sickly condition remains, evils and iniquities have not been removed, if scum and dross still cover the gold Jerusalem suffers. On the other hand, as long as her number is not complete Zion's beauty cannot shine forth. Then all safety and security are unknown and in Jerusalem all is unrest.

Is not Jerusalem in this state and condition to-day? Is the heart of the daughter of Zion at ease? Is it not true that the church is filled with unrest? No, not far off China or India and Africa; but right here at home? Is not Zion full of sickness and putrifying sores? Do not all her children complain of her many imperfections? Is it not becoming more evident from day to day that she hopelessly grasps for safety and security? Oh, how Zion complains! How oft times she still resembles the old Adam! How close she dwells to the earth! How little her walk is in heaven! How few

the songs of victory that swell from her bosom! What little hope for the glory hereafter!

Shall we then just stop our ears for the woeful cries of the Jerusalem that is pining away round about us? It is utterly impossible! We *may* not neither *can* we. For it is God Himself that is making Jerusalem hungry. It is the Spirit of Christ Jesus that is calling Zion to the reality of her spiritual poverty. Must we then not feed? Is it not the testimony of these hungry souls when they hear the truth, as explained by the Prot. Ref. Church, that now again they are being fed?

A glorious task, *our* task!

Certainly, it sounds nice to do mission work in foreign fields. To be filled with ardent zeal to preach the blessed Gospel to the blindest heathens. But let us remember this one thing: *mission work begins at home.* Starting in Jerusalem and throughout all Judea and Samaria the disciples preached the Gospel even unto the uttermost part of the earth. Therefore, as long as God's people are pining away round about us because of lack of spiritual food, lacking nourishment that can build them up in the knowledge and grace of Christ we *cannot* and we *may* not go elsewhere. This being the condition at home we can honestly say, with respect to the labors in foreign fields, "but the Spirit suffereth us not". Walking in this way we are assured that we shall not be without a blessing for also in this case the word of God's servant is true: "to obey is better than sacrifice, to hearken better than the fat of rams."

How shall we do it?

How can we make peace for Zion?

There is but *one* way! To proclaim that Christ is the Prince of Peace. In other words, a proclamation that in man himself there is no peace because he is always and forever at war with God Who is the Fountain of all peace. That therefore, all that which is of man must be put away, that by grace through faith all peace must be found in Christ in Whom Zion is justified and has peace with God; the peace which surpasses all understanding. And this is only possible in the way of humble humiliation and contrition of heart.

Then will Zion find rest! Then all will be safe and secure! For in this way, the way of the Gospel which is the way of the cross, nothing is of man but all things are of God. All things being of God: "we are confident of this very thing, that He which hath begun a good work in us will perform it until the day of Jesus Christ", while all work of man must fail.

Our mission is to testify!

"Preach the Word!" "Being instant in season and out of season." "Doing the work of an evangelist, making full proof of our ministry." And this all over against the church, and that at any cost. For in the *Gospel* and not in the *church* is peace.

But, you ask, is there not a danger that in this way we will disrupt churches and cause much grief? Our answer is, that this is not our *purpose* although it may be the *result.* But even then, whatever the expense may be, we *cannot* refrain and we *may* not refrain; for we seek not the church, neither Prot. Reformed, nor Chr. Reformed, neither any other Reformed, but we seek Jerusalem's peace. "To the intent that unto principalities and powers in heavenly places might be made known by the church the manifold wisdom of God, according to the eternal purpose which He purposed in Christ Jesus our Lord!"

Come then what may, we shall preach for Zion's peace!

E'en though we must have peace as by fire!

A. Cammenga

INGEZONDEN

Geliefde Redacteur!

Ik haast mij om mijn vol gemoed te verlichten aangaande de verandering die men wil brengen in ons dierbaar blad de S. B. Wel, 3 of 4 jaar geleden gingen er al gedurig stemmen op in onze bestuursvergaderingen, waar ik destijds ook lid van was, de S. B. moet veranderd worden. Het moet een kerkblad worden, net als The Banner en De Wachter. Onze jonge menschen lezen het niet. De stukken zijn te lang en te diep. Toen heb ik er altijd tegen geprotesteerd en ik doe het nog. Laat ons dat blad houden zooals het is. Wat een zegen en kracht gaat er van dat blad uit. Wat rijke, leerzame, geestverheffende stukken vindt men er in. Zijn de meditaties te lang en te diep? Kunnen onze jonge menschen dat niet verstaan? Zijn de beschrijvingen van de wonderen van Egypte door Ds. Ophoff te lang en te diep? Zijn de stukken die uit de vaardige pen vloeien van onzen leeraar uit Redlands te lang en te diep? En dan die waardige en eenvoudige beschrijving van de Apostelen door onzen bedaarden Kalamazoo leeraar? En vooral niet te vergeten, de leerzame stukken van Ds. Hoeksema? Ik vraag u in allen ernst, kunnen onze jongelui het niet verstaan? Laat ze het dan twee- of driemaal overlezen.

Maar daar knijpt de schoen niet. Er moeten verhalen in voor de kinderen en voor onze jongelingen en jongedochters. Een romannetje (Christelijk natuurlijk) een beetje "love", wat geheimzinnig, een beetje avontuurlijk, enz., en als onze jongelui dat gelezen hebben, dan wordt het blad aan de kant geschoven, en het degelijke en ernstige wordt door hen doodeenvoudig *niet* gelezen. (Natuurlijk, de jonge menschen zijn niet allen gelijk.) En ik denk, wanneer de halve S. B. daarvoor gebruikt werd, zij het niet te lang zouden vinden.

Ik bid u, broeders, verander de S. B. toch niet, al de vrije-wil huisjes zijn nog lang niet omvergeschoten,

en er zijn nog heelwat kogels in het kruithuis van onzen God, die ook nog afgeschoten moeten worden. We willen onzen Vaandeldrager toch niet achter in het leger hebben, is het wel? Neen, vooraan in den strijd. Zullen wij het "Proposed Plan" opvolgen, dan komt hij achteraan, en als dan onzen Grooten Generaal meent, dat zijn Vaandeldrager naast Hem staat en hem niet vindt, en omziende, een klein stukje van 't vaandel ziet wapperen heel achteraan, dan is Hij bedroefd, en dat moet niet. Wil men toch dat plan uitvoeren, gebruik dan een soort bijvoegsel waar men al dat nieuwe in kan plaatsen, maar ontsier de S. B. niet.

Een paar opmerkingen zou ik willen maken aangaande Punt 4 a en b. Daar lees ik: a. "The board shall control the contents of the paper." Als ik dat goed begrepen heb, kan de board de inhoud van het blad goed- of afkeuren, ergo, de board moet al de stukken lezen. Ik zou zeggen, de board neemt aardig wat verantwoording op zich. En als ik het verder goed begrepen heb, krijgen we voortaan geen meditaties meer van Ds. Hoeksema, maar van de board, en zoo natuurlijk van al de schrijvers. Laat mij het bestuur aanraden om dat aan de redacteurs over te laten.

b. "The board shall appoint the editors for the different departments." Ik zou denken, dat de editors zelf het best weten voor wat department zij geschikt zijn.

En dan nog een enkel woord over Punt 1, e. The Sundayschool lesson. Toen ik vroeger jaren Zondagschool onderwijzer was in de Chr. Ger. gemeente van Oakdale Park, Grand Rapids, maakten wij ons eigen Zondagschool rooster. Er werd een commissie van twee onderwijzers benoemd die dat moesten doen. We maakten een rooster voor een geheel jaar vooruit. Voor elken Zondag werd een les opgegeven en waar die les te vinden was volgens de Verbondslijn. Een psalmvers en een tekst werd uitgekozen voor de kinderen om van buiten te leeren. Op elke teachers vergadering werd de les uitgewerkt door de onderwijzers. Toen hadden wij het druk, er moest gewerkt worden, dat beloof ik u, maar nu krijgt men de les uitgewerkt in handen. Het is net als met de bakkers, ze verkoopen het brood gesneden. Zie, zulk een rooster zou niet veel plaats innemen in het nieuwe blad. Laat mij ten slotte nog even zeggen: verander onze geliefde S. B. toch niet.

M. Faber

IMPORTANT

Please, look at the date on your address on the front page. If it does not indicate the correct date, please remit the delinquent money. We are in need of it.

R. Schaafsma

524 Henry Ave., S. E., Grand Rapids, Mich.

The Door

The eternal power of God and the Godhead of God are clearly seen and understood by man. Such is the testimony of God's Word in Romans 1:20. This truth is further elucidated in a verse following. The minds of men, of godless men, were darkened by God's judgment over them. For knowing Him they refused to glorify Him and thank Him. Wherefore a judgment of God passed over and upon them, resulting in vanity and darkened hearts. The effects of such vanity and darkness of heart is that the wonderful voices in creation, testifying of the invisible virtues of God, are heard and understood in a lesser and ever lesser degree.

However, the voices of creation are still speaking and singing and chanting of God's wonderful virtues. The heavens continue to declare the glory of God and the firmament sheweth His handiwork. Day unto day continues to utter speech and the night unto night sheweth knowledge: knowledge of God, to be praised forever.

Therefore it is so beautiful when Christian receives the purer light of the knowledge of God in the written Word of God and when this Word is brought home to his heart, and when he through the spectacles of the Word looks unto and into the created things around him. Beautiful, for through such added illumination he hears the speech of God on all sides. They all sing of a future that is only light and life, eternal life and eternal light. The song of created things is a song of hope, of blessed hope, The sum total, the orchestra of the varied voices of so-called nature is as it were an earthy prelude to the song which John heard on the isle of Patmos. The song that was sung by the four and twenty elders, the four beasts and the countless throng of the redeemed. All these heavenly things of God's eternal Kingdom that is fast nearing, are shadowed before and symbolized in the things that now sing around us on all sides. And their song and testimony is twofold. They tell of His wondrous works and they sing of the salvation of God's own. But there is also a testimony of the awful darkness of utter desolation. The voices of nature tell an antithetical story. The night and the poison and the hateful birds in the desert as well as the storm and the whirlwinds with typhoon and tornado tell in varied language of the coming judgment of the wicked with its subsequent outer darkness and desolation. All the fulness of antithetical bliss and curse, heaven and hell, song and weeping are shadowed before in this our dispensation and its testimony is in your ears. To state one very clear example, note the husbandman in his preparing of the field, his sowing and cultivation of the ground, his waiting and his harvesting. His separation of the grain and the chaff with the weeds. His storing in the granaries of golden grain and the burning of chaff and weeds. This picture which abounds on every side and

has spoken in every language for all the ages and climes is explained in the Bible by the word of Jesus, to mean the harvest of the world by the great Husbandman. The grain are the elect, according to Jesus and the chaff and the weeds that are burned are the reprobate. And as it is with the entire program of the earthy farmers so it is with all things around us in the world, heaven and earth included.

Sometimes one object in creation speaks by itself this double language.

Such an object is the door.

The idea, the twofold idea which God has embodied in the door is both unspeakably horrible and unutterably sweet.

There is a horrible language in the door. You know the door can shut you out. Just outside the door. So near and yet so far.

This terror you may find described in God's Word in many places.

And this terror of the door that shuts out is of course the terror for the wicked.

Even though the name *door* is not used, you find its idea in the very morning of creation. After the fall. The entrance to the beautiful garden of Paradise is shut. And the caretaker, the doorkeeper, stands by the door. A flaming sword is in his hand. It shuts man, sinful man and guilty, from that first communion with God. No more may he have access to the Tree of Life and live forever. Man must die, has died. And it is symbolized by that shut door to the garden.

But God remembers His eternal covenant. Noah finds grace in the sight of God.

With a view to that salvation of the Lord Noah is commanded to build an ark for the saving of his house. He shall be saved by the water of the flood.

And the specific command from the Lord is that he shall fashion a door in the ark. That door has terrible significance for the wicked millions that swarm around the oppressed church of God.

That terrible significance is brought home to us in the sober phrase: and the Lord shut him in. In the Holland translation the terror is more evident: *En de Heere sloot achter hem toe.* Expressive of *'t eeuwig nachtslot.*

No, cease your hammering against the door, unfortunate, miserable throng! It will not avail that your scream and shout on the top of your voices, crying out to Noah to open up. He cannot even if he wished. The Lord shut him in and that means that He shut you outside. Outside in the whirlpools of the flood.

I ask you, dear reader, is not the language of a shut door a terrible language?

When you stand on the outside of that door?

Beloved, the guarded gateway in Paradise, the door in the ark and every blessed door in creation is proclaiming in accents clear the awful truth that we are shut out from God's communion as we are by nature.

And the only reason is that God is holy and righteous and love and light and life; — and that we are unholy and filthy, unrighteous and crooked, very hatred, darkness and death. That is the reason for the door being shut in your and my face.

Listen! The inspired poet of the Lord is singing! "Who shall ascend into the hill of the Lord? or who shall stand in His holy place?" And you will understand that between the ascent of the hill and the standing within the holy place are the doors of the Divine Palace. So I may freely say that the inspired poet included: Who shall enter in through the doors into the city?

Here is the answer, in accents sweet and heavenly rythm: "He that hath clean hands, and a pure heart; who hath not lifted up his soul unto vanity, nor sworn deceitfully."

Go to now, ye race of Adamites! Look at your hands and forget not the inward glance to the heart, that cesspool of filth. Are not our hands dirty? And our souls vain? And the speech of the lips abominable? Poison of asps and the adder!

Ah me! I could not enter!

The hands of the gates of heaven will not be lifted up and the doors will not open. They are called *everlasting doors.* Therein is all our woe.

And there is no way of entrance in God's eternal communion through our own strength or acumen. Or good works. For they are not.

Now this is the everlasting Gospel, that when the doors, the eternal doors, were shut and no one was found who had the right to enter in through the gates into the city, the Lord's own arm brought salvation unto him; and His righteousness it sustained Him.

And the glorious result?

Listen! Jesus, the Son of God is speaking: "I am the Door: by Me if any man enter in, he shall be saved, and shall go in and out, and find pasture."

That is the everlasting Gospel.

His hands are clean: His heart is pure: His soul is pregnant with righteousness and holiness: His mouth is full of grace. Man marvels because of the gracious words that He speaks. He is the Redeemer of all that Jehovah gave Him.

Jesus is the Door. He is the only means of entrance in the house of God where man may find sweet communion with Him Who is the very Fount of all that is good and blessed.

But all do not enter. Man has found many imaginary doors through which he thinks to enter into the Kingdom of God.

You may find many instances in God's Word where you will find a description of such folly. Think of the foolish virgins. The Bridegroom came; entered the halls of banqueting and Divine frolic: and — the door was shut. And their sad cry resounded: Lord. Lord, open to us! And standing in the gathering gloom

of outer darkness, they heard the voice of the Bridegroom: I know you not. Is not a shut door terrible — when you stand outside?

This is the awful experience of the foolish: they shall seek to enter in and they will seek in the wrong way, the human way of deceit and iniquity. Many of such shall seek to enter in. And then? Listen again: "When once the master of the house is risen up, *and hath shut the door,* and ye begin to stand without, and to knock at the door, saying, Lord, Lord, open unto us; and He shall answer and say unto you, I know you not whence ye are." But they will persist and continue to knock on the heavenly doors and say: "We have eaten and drunk in Thy presence, and Thou hast taught in our streets". But the answer of finality shall come through the *shut door.* "I tell you, I know not whence ye are; depart from Me, ye workers of iniquity!"

And note Jesus' application: "There shall be weeping and gnashing of teeth, when ye shall see Abraham and Isaac and Jacob and all the prophets, in the Kingdom of God, *and you yourselves thrust out." Again the idea of the closed door.*

There is only one door. And that door is Jesus. And there is only one way of entrance through that door and it is the narrow way. And also that way is Jesus. And there is only one strength to walk on the way and to go through the gate into the city and that strength is Jesus. And there is only one will to walk and to go and that all is Jesus. It is salvation of the Lord. For no honor or praise shall go to mere man. *God is God.*

Faith is the key that fits the lock and that faith is the gift of God, given through grace. The potentia and the will is the gift of the Spirit of Jesus.

And then? Listen again: "Blessed are they that do His commandments, that they may have right to the Tree of Life, and *may enter in through the gates* into the city".

The door. And the door will be shut. But the saints are on the right side. They will be eternally safe. For that is the positive idea. They are shut in in the city of God. Safe from all harm and danger.

The Apostle John, on the isle of Patmos, saw the heavens opened. And the words which he employs brings us the same idea: "After this I looked, and behold, a door was opened in heaven."

And through the door he saw marvellous things. Things that will make you sing, ye saints of God! He saw the four beasts who have, oh, so many eyes: they are regenerated creation. He saw moreover the four and twenty elders: they are the church. Sum total of old and new testament. But in the midst of the heavens was a throne and He who sat on it. God, blessed forever.

That God of our salvation provided that opening in heaven, that Door, His Son.

That Son when He completed all righteousness entered in and we shall also enter. When your soul and my soul shall have completed its earthly pilgrimage and weary and spent you lie down your head, your eyes will close. But then the liberated soul shall soar upward.

Oh! There are the pearly gates of the New Jerusalem! With the everlasting heads.

But Jesus shall never leave you. He through His Spirit shall cause you to break forth in rapturous singing: "The glorious gates of righteousness — Throw open unto me. And I will enter them with praise! Oh, Lord my God to Thee!"

The everlasting Door. Jehovah salvation!

Terrible for the wicked! It shuts out. Leaves eternal desolation.

Blessed for God's own. It safely includes them in blessed communion with our God.

Nevermore to stray. Amen.

G. V.

INGEZONDEN

Geachte Hoofdredacteur!

U hebt onlangs een beroep uitgebracht op de lezers van de S. B. om hun gedachten te geven inzake het voorgestelde plan in betrekking tot de S. B. Het komt mij voor, dat is nog niet zoo'n gemakkelijke taak. Wanneer men zich de werkelijkheid der dingen indenkt, schrikt men wat terug. Onze hoofdredacteur wil iets positiefs. Als men verandering wil moet men gemotiveerd te werk gaan. Er zijn twee factoren, die onze aandacht vestigen. Ten eerste, de S. B., en ten tweede, hare lezers. Bij het eerste doen we best, ook de schrijvers in te sluiten. Om nu iets positiefs hieruit te doen geboren worden, moeten we de feiten, of de werkelijkheid der dingen, even onder de oogen zien. Daarbij wil ik niet vleiend te werk gaan. Zooals de hedendaagsche S. B. gepubliceerd wordt, kan men het bijna een "theologisch tijdschrift" noemen. De inhoud is van zeer leerstelligen aard. Doorgaans nog al diep, en de gemiddelde lezer moet er zijn verstand bij hebben, om het geschrevene zich toe te eigenen. Men moet eigenlijk zoo'n halve student zijn, om den inhoud te snappen. Met andere woorden, het practische, het persoonlijke, ontbreekt. De inhoud is niet vreemd, maar het is zoo hoog gemikt, zoo idealistisch. De werkelijkheid van het leven is zoover verwijderd van het beoogde doel. De tegenstelling is te groot.

Aan den anderen kant hebt ge de lezers. Nu leven wij in een tijd, dat onze menschen weinig orthodoxe boeken lezen. Vooral de jeugd niet. Men speelt wel, de magazines worden trouw gelezen, men luistert naar schier alles was over de radio verzonden wordt, maar onze dierbare beginselen gaat men koud voorbij. Een van onze hoofdkwalen op kerkelijk gebied is "grenze-

looze oppervlakkigheid". Dan komt men Zondags in de kerk. Alles is zoo vreemd en men is bijna een vreemdeling tegenover het geestelijk voedsel, dat in doorsnee van dergelijken aard is. Dan krijgt de predikant de schuld. Maar de hoofdoorzaak is te vinden bij het kerkelijk publiek. Hier nu hebt ge het conflict. De massa bekommert zich weinig om beginselen. Dat wreekt zich natuurlijk in het leven. Men weet de weg niet, en het zal zeker noodlottige gevolgen hebben voor de toekomst van Gods kerk.

En wat nu te doen? Voorwaar, voor mij is het een probleem. Dit staat voor mij vast, wanneer men het interessant wil maken voor allen, dan mist de S. B. haar doel en heeft zijn beteekenis verloren. Wanneer men uitbreiding wil, ten koste van degelijkheid, dan is het beter maar wat minder lezers. Voor mij is het nog een vraag, wanneer de verandering doorgaat, of men dan begint te lezen. Ook zie ik geen heil wanneer men Jan, Piet en Klaas maar aan 't schrijven zet. Publiek schrijven is moeilijk en lang niet ieder mans werk. Als lezer verlangt men naar iets nieuws. Daarom erken ik het betreurenswaardige van den toestand. Ook in verband hiermee is het besluit niet noodig om door middel van de S. B. onze buurlui te becritiseeren. We kunnen wel op eigen erf blijven. Ik heb het oog op het beleven van beginselen. En toch meen ik, dat de thans fungeerende staf iets van hun hoog standpunt moet afdalen. Niet wat het beginsel betreft, maar wel de vorm. Dat het wat meer genietbaar is voor al onze menschen. Ook op intellectueel gebied gaat de wet door, dat er zijn van vijf en tien talenten. Iets wat men ook Zondags niet te veel uit het oog moet verliezen. Daarom zou ik onze redacteuren het volgende in overweging willen geven. Persoonlijk lees ik gaarne Kuypers werken. Ze zijn zoo bevattelijk, gelijk ik onlangs nog tegen mijn vriend zei, "Een kind kan het wel verstaan." Wanneer men iets van dien aard in dien vorm in het licht gaf, blijft het probleem, maar het klagen hield vrijwat op. Ik besef het, allen kunt ge niet zoo schrijven. En toch geloof ik dat onze leeraar op dat gebied zijn talent wel wat in een zweetdoek verbergt. Het is in dezen misschien een kwestie van den wil. B. v. om maar iets te noemen. Een artikelenreeks aan te vangen als deze "Mannen uit de H. S., van Adam tot Johannes op Patmos toe." Niet zoo leerstellig, maar voor het praktische leven der geloovigen kon zoo iets van onschatbare waarde zijn. Ook voor het nageslacht. Immers het verzwaard den arbeid zoo wanneer men voor lof, klagen inoogst.

Met dank voor opname.

A. F.

Dicht bij Jezus is mijn leven;
Dicht bij Jezus is mijn lust;
Dicht bij Jezus is mijn sterkte,
Dicht bij Jezus is mijn rust.

SOUTHERN CALIFORNIA

There is considerable activity on this far Western front.

It may be considered a sign of the approach of Spring.

The Spring season reveals things coming out of the earth; things which have seemingly been dormant and inactive during the months of winter.

In this section of the country nearly everything speaks of this new season of fruitfulness; the trees sprouting forth with new foliage, the budding of the fruit trees, the green hillsides, the fragrant desert flowers.

Everything speaks of *life.*

Of course these events are in the realm of nature.

And these things are not strictly *new.*

We look for them, we expect these things to happen, and would be perplexed if they did not make their appearence about this time of the year.

And yet — what is the reason for our expectancy?

The reason for ouh expectancy is not found in the mere fact that the seasons follow one another with unfailing regularity.

That would not be the basic reason. When we look for *the* reason for *our* expectancy we take our stand upon the Word of God and find in these unmistakable evidence of the approach of Spring, the fulfilment of that passage in Genesis 8:9, where we read: "While the earth remaineth, seedtime and harvest, and cold and heat, and summer and winter, and day and night shall not cease."

It is evident that we are still living in *time.*

One of the inevitable consequences of Time is the changes its brings about in the world wherein we dwell.

Time brings changes in all things human.

And we live in time under the providence and grace of God.

The changes of time have also been manifested in our midst.

During the last few months our people have been visited with sickness to such degree that our pastor was constantly employed looking after the sick of the congregation. It seemed that when the one was able to again attend the services of worship then someone else was taken sick.

In our small group these things are forcibly placed before our minds.

Always face to face with the fact that life is but a span, a handbreath; today we are here, tomorrow we are gone.

Under such conditions it is comforting to observe the soundness of spiritual life within the congregation; to realize the essential one-ness of the people of God.

For then we shall observe that the members share in each others joys, that they bear each others sorrows;

that they are patient with one another amidst the trials of life as these have their bearing upon each individual member.

As a result of these conditions we shall find each member, "Endeavoring to keep the unity of the Spirit in the bond of peace".

Thus we travel along the path of life.

In many respects the journey has been pleasant.

During the winter months the congregation enjoyed the visits of friends from our churches and from other churches. What made their visits particularly pleasant was that they felt at home with our people, both socially and in the services of worship.

The various societies in our congregation are well attended; their respective programs of study are proving of great benefit; leading to a better understanding of the fundamentals of our faith and bringing about a deeper interest in the things of the Spirit, besides resulting in a more consistent and more intelligent study of Scripture.

Taking all things in consideration it may be said that we are growing spiritually under the preaching of the Word and the administration of the Sacraments as also through the studies of the societies individually. And (what is oft-times overemphasized) we are making some progress numerically.

Yesterday (March 17th) the congregation witnessed the confession of faith of a brother and sister who had visited our services for some time. Through their affiliation five souls were added to the congregation.

We look upon such events as blessings upon our work.

Blessings from God.

They encourage everyone; pastor, consistory, and congregation.

In a way such evidence of spiritual awakening is looked for within the congregation proper, we more or less expect it; but when such indications come to us from outside the congregation, we are elated.

Of these we may also speak.

As our readers may know, for some time the consistory has conducted services of worship in the Bellflower area. These have been conducted for slightly over a year. In the course of this time the thought had been expressed that it would be much better to arrange for services on Sunday; considering the possibility of attracting a greater number of interested people, leading to more rapid growth and, perhaps, the organization of a congregation in that district.

After considerably study, consultation and delay it was arranged to have Rev. Hoekesma hold a series of lectures and conduct services on Sunday at times must convenient for the people in that district.

At this writing we have entered the last week in which these meetings shall be held.

The preliminary work in connection with these meetings was conducted through the Los Angeles consistory and provided for extensive publicity through the medium of posters in store windows, and a good size advertisement in a local paper widely read throughout this community.

The work of canvassing interested parties was carried on by the ministers now present in our vicinity. The success of this work cannot now be measured but will undoubtedly manifest itself before many days have passed.

The attendance at the meetings has been a mixture of people from Redlands, Los Angeles, Bellflower, North Long Beach, Artesia and other communities within a short distance from Bellflower. The high mark in attendance was reached at the meeting held the 15th of March when about 100 people were present; and most of them from the surrounding districts.

During their stay in California, Rev. Hoeksema and family are lodging in Redlands, arrangements having been made to secure a private home. This makes their stay more enjoyable and more convenient.

The trip to Bellflower can be made conveniently in a couple hours and may be considered relaxation from the strenuous speaking program arranged by the Committee.

The opinion has been voiced that this little trip to California was primarily for work and not for recreation. Consequently the family has had little opportunity for sight-seeing, most of their efforts being confined to view the mountains from the vicinity of Redlands, taking a little side trip to Palm Springs and a drive to the beaches with a tour of the shopping district thrown in for good measure.

In the course of the meetings now conducted in Bellflower, indications have appeared which show that in other places along the Pacific Coast there is a definite interest in our cause.

These indications are strong enough so that, if time would allow, some profitable work might be done in these places.

Like in Nature, so in this spiritual work, the seed must first be sown, the ground cultivated, before we may even expect to see the very smallest sign of success upon our work.

Once the spiritual qualities and interest have been revealed we may expect that this interest will be sustained until such a time as it may be organized into concentrated effort.

James Zoetewey

Los Angeles, Calif., March 19, 1935

CHANGE OF ADDRESS

The address of the Clerk of the Los Angeles, Cal., congregation is now: Mr. H. Maat, 746 E. 91st St., Los Angeles, California.